Alois Kříž

Co víte o Židech?

gm guidemedia

Co víte o Židech?

Český rozhlas k židovské otázce. Soubor přednášek stejnojmenného cyklu v rámci duchovního boje proti židovskému vlivu na českého člověka.

Zpracoval

Alois Kříž

8
EDICE RETRO

guidemedia

Alois Kříž

Co víte o Židech?

EDICE RETRO, svazek 8.

Vydalo nakladatelství guidemedia etc v Brně roku 2015 jako svou 15. publikaci.

Původní vydání 1941

Vydavatel prohlašuje, že dílo vydává pro účely historického bádání. Jeho cílem není propagace žádných politických názorů a myšlenek. Tato publikace je určena pro studijní účely.

Odpovědný redaktor Pavel Kamas
Grafická úprava a sazba Lukáš Novák
Jazyková korektura Erik Sedláček

guidemedia etc s.r.o.
www.guidemedia.cz

ISBN 978-80-88021-04-9

Obsah

ÚVOD

CO VÍTE O ŽIDECH?

Jak prostá je tato otázka! Řekli byste, že stejně prostá, jednoduchá bude i odpověď na ni. Ale zkusíte-li sami odpovídat, dojdete k bezpečnému závěru, že vaše znalosti — nedělejte si starostí, protože právě tak jako vy je na tom velká většina všech českých lidí — jsou jednak povrchní, jednak nedostatečné. A pak hlavně: zkreslené!

Bylo v zájmu našich mocných demokratických vládců, aby se veřejnost na Židy dívala všemi možnými brýlemi, jen ne bez těchto brýlí mámení, prostým, jasně zaměřeným okem. Sloužili Židům. Dříve to zastírali, teď se o to už ani nesnaží. A proto v londýnském podzemí s příslušníky Judova pokolení vytvořili neodpovědnou společnost ztracenců, jako by se to rozumělo samozřejmě.

Je čas, kdy národ je ochoten věřit! Naštěstí má kádr národovců, kteří ho varovali a kteří chtěli, aby prohlédl, ještě za bývalého režimu. Tato skutečnost musí býti hodnocena nejvýše. Boj těchto národovců proti Židům se neopíral o plochou nenávist bez argumentů, nýbrž byl podložen hlubokým přesvědčením, že tento boj je nutný, nemá-li národní pospolitost stihnout katastrofální osud.

Židovstvo si vytvořilo z bolševického Ruska základnu k rozhodnému úderu na evropskou civilizaci a kulturu.

Evropa ovšem měla být jen etapou na cestě za světovládou Davidovy hvězdy. Vůdcově prozíravosti a síle německých zbraní lze děkovat — věřte, že takhle soudí stejně Nor, který byl po léta v hospodářském vleku Anglie, jako Francouz, který v Němci do nedávna spatřoval „dědičného nepřítele" — že mezinárodní Žid je čím dále tím zřetelněji zatlačován k propasti, kterou připravoval těm druhým. A spadne do ní, bude v ní pohřben! Na poli duchovního zápolení je situace navlas stejná jako na poli meče. Nacionální socialismus svou tvůrčí převahou vyhlazuje a vyhladí židovský liberalismus.

A za tímto bojem se již nyní rýsují obrysy lepšího zítřka. I my v něm chceme stát na místě, které odpovídá naší tradici, geopolitickému postavení i schopnostem. Nesmíme však s sebou nést ani sebemenší zbytek starého dědictví. Se včerejškem se musíme vypořádat dokonale. *Dnes!* Nuže, vypořádáváme se s problémem židovským. Bolestné, ale zároveň poučné je konstatování, že iniciativa i v tomto směru vzešla z německých míst, když naši příslušní činitelé neukázali ani dost dobré vůle, ani rozhodnosti a odpovědnosti.

Širokým vrstvám chyběl jistý stupeň politické výchovy, než aby bylo možno mluvit o tom, že si řešení ve smyslu nových skutečností mohly vynutit tlakem zdola.

Český rozhlas přispěl na poli této výchovy svou hřivnou, zapojiv se do duchovního boje proti bolševismu cyklem „Čech nemůže být bolševikem". V deseti týdnech bylo vysíláno celkem dvaadvacet přednášek, rozhovorů a reportáží, kterými byla naše veřejnost seznamována s podstatou bolševismu i výsledky jeho zhoubného vlivu a poznala tvář „ráje dělníků a sedláků" z podání našich lidí, kteří tam s nadšením odjížděli a zlomeni se vraceli zpátky, z rozboru původních sovětských pramenů i z názorů našich předních novinářů.

Přirozeným pokračováním uvedeného cyklu je soustava pod názvem „Co víte o Židech?“ Židovská otázka je v něm probírána z jednotlivých hledisek — historického, rasového, sociálního, politického, právního i našeho, českého — a mimořádný zájem posluchačské obce, stejně jako zájem tisku, dokazují, že tato práce nalezla zasloužený ohlas.

Vzhledem k tomu, že bylo právě ze strany veřejnosti opětovně projeveno přání, aby základní přednášky cyklu byly opakovány nebo jinak zveřejněny, bylo přikročeno k vydání ucelené a jednotně zaměřené publikace. Tato publikace si nečiní nároku na označení vědeckého či jiného díla podobné povahy. Jejím účelem je seznámit českého člověka s židovskou otázkou aspoň v hlavních rysech a podat mu tak pokud možná nezkreslený obraz úžasného nebezpečí, které naň číhalo v podobě jedu z Judeje. A přispět ke zpevnění jeho postoje i kroku do nové, šťastnější budoucnosti!

Alois Kříž.

I.

VYCHÁZÍME Z PALESTINY…

Co je spojeno v představě většiny z vás s pojmem *„Žid“*? Zjev ušlechtilý, plný mužnosti, poctivý, se smyslem pro čest a mravnost, zplna respektující pohostinnost národa a země, která ho přijala mezi své syny, zkrátka zjev dobrého člověka? Anebo tvor úskočný, krajně zbabělý, surový, bezohledný tehdy, má-li velikou převahu nebo moc, rafinovaný a drzý, degenerovaný a vždycky ochotný k vydírání i kořistnictví — jedním slovem: parazit? Odpovězte, prosím, sami!

Židé jsou potomky národa, který se asi ve druhém tisíciletí př. Kristem usadil v prostoru dnešní Palestiny. Nejstarší zprávy o nich čerpáme z náboženských knih i starověkých spisovatelů jako Filóna, Tacita, Flavia a řady jiných pramenů. Své označení odvozují, jak dokládá Kniha Genesis, od svých patriarchů Séma a Hebera. Dalšími jejich praotci byli podle téhož pramene Abrahámův syn Ismael z Hagaru, zakladatel Ismaelitů, a Jakob či Israel, syn Izákův, zakladatel dvanácti pokolení israelských. Přesné a podrobné určení není ovšem nijak jednoduché. Užívání názvů „Hebrejec“ nebo „Semita“ často způsobuje nedorozumění i nesprávnosti. Například se stává, že čistí Semité — třebas alžírští nebo palestinští Arabové — jsou

obviňováni z „antisemitismu“, ačkoli tu jde o konkrétněji vyjádřené nepřátelství proti Židům, antijudaismus.

Tato nesprávnost v pojmenování je tím nevhodnější, že Beduíni, potomci Ismaelovi, si až dodneška zachovali nejen prvotní vnější znaky rasové, nýbrž i jazyk, zatímco Židé, potomci Israelovi, už v zajetí egyptském splýváním a skřížením s nižšími negerskými kmeny ztratili čistotu rasy i mluvy. Svůj původní jazyk ztratili úplně a pak se spokojili se zkomoleninami jazyků prostředí, v němž žili. Zprvu šlo hlavně o jazyk aramejský a řecký. A tak opravdu semitský, rasově čistý typ je mezi Židy vzácností. O úpadku, do něhož se židovské kmeny dostaly, svědčí i slova „Knihy Soudců“ o Gedeonovi a přípravách k tažení proti Madiamitům, kmenům to filištínským. Hospodin Gedeonovi přikázal, aby Židy přivedl k prameni a kázal jim píti. V sedmé kapitole a pátém verši zmíněné starozákonní knihy se praví:

> *„Každého, kdo chlemtati bude jazykem svým z vody, jako chlemce pes, postavíš obzvláštně...“*

Výklad je jasný. Ti chlemtající prokázali nízkou, takřka zvířecí úroveň, a proto byli postaveni stranou a nebyli vybráni do vojska, zatímco ti ostatní — bylo jich ovšem daleko méně — nelehli na břich a nelokali vody, nýbrž ji nabírali rukou a pili ústy z dlaně. Ti se ukázali důstojnými lidskými tvory.

Ale ani označení Židů jako „Israelitů“ nevystihuje přesně onen živel, se kterým se právě svět vypořádává. Je příliš široké. Židé, potomci Judovi, byli jen jedním z israelských pokolení. Byli i u svých soukmenovců v pohrdání pro své špatné vlastnosti — „Genesis“ v kap. 37, verš 26—28 uvádí toto pohrdání v souvislost s prodáním Josefa do otroctví

egyptského — a nakonec se spojili se zbytky pokolení Benjaminova. Podle již citované „Knihy Soudců“, kap. 19, verš 20—21, bylo jádro tohoto pokolení vyhlazeno pro nemravnost. Založili zvláštní říši, jež si svou existenci uchovala i v době, kdy byla druhá pokolení israelská odvedena Sennacheribem do zajetí a zmizela z dějin. Jen „Judejci“, Židé v užším slova smyslu, se dožili našeho věku. Pramenů židovských i nežidovských o původu Židů je takové množství a mnohé z nich obsahují údaje nepřesné, zkreslené i protichůdné, takže udělat si rychlý a správný úsudek je téměř nemožné. Významný německý publicista minulého století Hermann Wagener, který se studiu této otázky věnoval, to charakterizoval takto:

> *„Židé jsou takřka záhadou dějin a osudy židovství jsou od počátku tajuplny.“*

A jiný badatel říká:

> *„Tak jako potápěč, jenž ponořiv se do hlubin moře, je zahrnut vlnami, tak je zasypán materiálem, kdo ponoří se do studia židovské historie.“*

Než vraťme se k Palestině, pravlasti Židů! Tento prostor, v bibli nazvaný „Kanaánem“, byl rozdělen tokem řeky Jordánu na dvě části. Východní slula Gilead, západní pak tvořilo Galilejsko, Samařsko a Judsko. V kanaánské nížině podél syrského moře byli nejprve usazeni Filištínští. Daleko později se v jejich sousedství objevují aramejští a kanaánejští Semité. Ferdinand Fried ve svém „Vzestupu Židovstva“ o těchto Semitech píše, že to byla „směs ovčáků a kočovníků, ale také zlodějů a lupičů, kteří za bojů egyptského faraóna Amose proti mocné říši Hettitů byli strkáni

sem a tam a nacházeli tak bohatou příležitost, aby slídili jako hyeny po bojištích…“

Není to charakteristika, jako „na míru ušitá“, jak se lidově říká, i pro povahu dnešních Židů? V tom obrovském stěhování kmenů se někteří aramejští Semité obrátili na východ a založili tam panství, jež připomínalo babylonský stát kapitalistů a kněží. Kanaánejští spíše pod tlakem tehdejších všeobecných poměrů než z vlastní vůle táhli k severozápadu a byli zadrženi v údolí Jordánu. Byli tísněni a tlačeni, ačkoli měli za to, že tlak vykonávají sami. Pozdější falšovaná historie z toho stvořila legendu o „dobrovolném odchodu“ z Egypta. Vpravdě byli vyhnáni již uvedeným faraónem Amosem, který se stal hrdinským zjevem, z něhož se také pravděpodobně vyvinulo jméno proroka Amose. Z tohoto komplexu je nejspíše odvozena i postava Mojžíše — Mosese, myšleného jako protivníka onoho krutého egyptského vládce. Fried sám o tom říká:

> *„Mojžíšova postava je výplodem fantasie. Rovněž je vybájen dobrovolný odchod Židů z Egypta a čtyřicetiletý pobyt desíti beduinských kmenů na poušti Sinai, bez krádeže dobytka, bez lupů a bez plenění.“*

Na dobytí Kanaánu je snad jen tolik pravdy, že byly přepadány bohaté a mírumilovné vesnice, pleněna města, přičemž si nájezdníci vedli s ukrutností vlastní jen orientálcům, jak nám to pěkně líčí „Píseň Barbořina“. Tito loupeživí a plenící kočovníci, předchůdci dnešních Židů, tedy nehráli nijakou úlohu slavných válečníků, nýbrž byli loutkou v politické hře držitelů moci v egyptské, filištínské a hettitské oblasti. Tito držitelé moci si je nakláněli uplá-

cením a zároveň je rozeštvávali navzájem proti sobě. Alespoň byli chráněni před loupežemi a pleněním, obvyklým to „zaměstnáním“ oněch Semitů.

Tři kmeny vystoupily znenáhla do popředí. A to aramejský kmen „Jahudi“ a dva kanaánejské — „Charibi“ a „Isirel“. Jako každý jiný kmen, tak také Jahudi měli svého fetiše, z něhož odvozovali své vlastní pojmenování. Byl jím bronzový had „Jahu“. Z pojmu Jahudi se vyvinul pojem „Juda“ jako samostatného kmene, z pojmu bronzového hada Jahu se stal bůh „Jahve“ nebo „Jehova“. Nasvědčuje tomu i jiná podobná okolnost. Třída kněží levitů odvozovala své jméno od dračího hada Leviathana. Z Charibů, nejznámějších zločinců a lupičů své doby, povstali „Hebrejci“ a z kmene Isirel pak „Israelité“. Fetiš Israel byl ztotožňován mnohdy s praotcem kmene Jakobem. Židé nebo Hebrejci nebo Israelité nejsou příslušníky jediného národa, nýbrž pocházejí z pestré směsi, která spolu hned zápasila, hned zase spolu žila v přátelství. Pomalu krystalizující Židovstvo se za svého vývoje ve všech koncích země pomíchalo pochopitelně ještě více.

Když ustal válečný kvas, vrhly se semitské kmeny na obchod. A to v těch odvětvích, v nichž k docílení zisku nebylo zapotřebí přílišné námahy. Jedním z nejvýnosnějších oborů se stalo obchodování s otroky. Babyloňané, také dobří kupci, pozorovali s jistou nelibostí konkurenci palestinských Semitů. Brzy však zhodnotili obratnost a lišáctví svých konkurentů tak, že mnohé přijali za společníky, mnohé pověřili vedením svých filiálek — jak bychom vyjádřili v dnešní mluvě — v Palestině.

To „babylonské zajetí“ se jeví v daleko jinačím světle, než do kterého je postavili židovští dějepravci. Nebylo pravděpodobně ničím jiným než dobrovolným vystěhováním palestinských Semitů na východ za vlády úzce spřízněných

aramejských Chaldeů. Babylonský vládce Nabukadnezar ke své říši připojil i Palestinu, přičemž mu k tomu prý vydatně pomáhali právě nejbohatší židovští kupci a bankéři usedlí v Babyloně, kde se těšili značné vážnosti a kde měli i velký hospodářský a politický vliv. V jejich zájmu bylo připojení otčiny k zemi, kde si brzo nadělali ohromné bohatství.

Ostatně nedovedli si ani sami vládnout, máme-li na mysli vládu zřízenou, moudrou a čestnou, a ani ve věcech víry a mravů po otcích zděděných nebyli pevni. Vždyť i jejich král Šalamoun se zpronevěřil posvátné tradici a místo Jehovovi obětoval, jak stojí ve Starém zákoně, pohanským bohům Bálovi a Astartě. Také pojem vlasti byl těmto kmenům odjakživa cizím. A to i tehdy, když měly svou vlastní půdu a majetek na ní. Pokud se týče pojmu národa, ten jim byl naprosto neznám! Prvek loupeživosti a kořistnictví jim zůstal navěky v krvi. Se stoupajícím uplatňováním se v obchodu a množícím se, rostoucím bohatstvím se v židovských hlavách rojily sny o „zaslíbenosti" a o nadvládě nad celým světem. Židé zapomínali na domov a jejich jedinou vášní se stal — mamon! Šířili se lavinovitě do okolních zemí a pak do velmi vzdálených končin, aby zde lichvařili a korupcí i nemravností rozkládali tamní řád. Tak tomu bylo před staletími a tak je tomu s jistými obměnami i dnes.

Židé sami rádi tvrdívali, že jejich všeobecná neoblíbenost u árijských lidí, vystupňovaná často až k nenávisti, je zaviněna náboženskou nesnášenlivostí Árijců. K tomu musíme připomenout, že tento názor nenalézá opory ani v nejstarší době ani v dějinných skutečnostech. Náboženská nesnášenlivost nebyla starému, nesemitskému světu vlastní. Naopak, Řecko i Řím v tomto směru prosluly tolerancí, která nám někdy připadá až lhostejností. Ona

známá „státní moudrost" ve starém Římě přece poroučela uvádět do oficiálního, veřejného kultu dokonce i bohy podmaněných národů.

Jen nezkrotně divoké a všemu lidstvu nepřátelské instinkty Karthaginy a Judeje nemohly být ponechány klidnému vývoji a musely být neúprosně vyhlazeny. A nad těmito hnízdy Semitů, skřížených ještě s nižšími rasami, byly proneseny dobře uvážené a státní nutností diktované rozsudky: „Budiž zničeno Kartágo! Budiž vyvrácen Jeruzalém!"

Hellada zašla, ale její filosofie a umění se dochovalo. Padl mocný Řím, když zeslábl vnitřním rozkladem. Ale z jak mnohých prvků těchto národů i říší žijeme ještě dnes, po tisíciletích. Vyvrácená semitská střediska byla duchovně tak chudá, že po Kartágu nezůstalo nic a po Jeruzálemu, vyvráceném daleko později — v době, kdy římská říše byla plná Židů, sám Cicero, horle proti nim, mluvíval hlasem jedva slyšitelným — zůstala světu jen — židovská otázka!

(Přednáška Emiliána Peřiny:
„Vycházíme z Palestiny" — historický rozbor
židovské otázky — z 1. října 1941.)

II.

PRAMENY ŽIDOVSKÉ MORÁLKY

I když Žid u nás byl zjevem docela všedním a i když Židé žili mezi českým lidem odnepaměti, přece jen se naše veřejnost pramálo dověděla o pravé povaze židovského náboženství nebo o pramenech židovské národní výchovy. A je zvláštní, že ani samotní Židé se nikdy nesnažili, aby někoho pro svou víru získávali. Ba právě naopak, oni velmi pečlivě skrývali své náboženské texty, a to jak prosté nežidovské veřejnosti, tak i vědě. Odhalení toho druhu by totiž bývalo Židům jistě svrchovaně nepříjemné. Ať je tomu jakkoli, zrovna nyní je záhodno, aby skutečné důvody tohoto stavu byly objektivně zkoumány.

Je dosud zcela běžným míněním, že Židé jsou prostě vyznavači učení Mojžíšova a že Starý zákon, jako součást křesťanské bible, je také jediným pramenem židovství. Jenže už židovský publicista Singer jednou prozradil plnou pravdu těmito slovy:

> *„Ti lidé, kteří se domnívají, že pomocí bible poznají naše náboženství, jsou naprosto na omylu. Jen Talmud je zdrojem židovství a jen Talmud řídí život každého Žida od narození až do posledního vydechnutí.*

Kdož by se tedy domníval, že bible je pramenem židovského ducha, ten židovství vůbec nezná!“

Bylo by možno uvést celou řadu podobných výroků židovských spisovatelů, kteří jimi svým souvěrcům chtěli dokázat potřebu zevrubného studia Talmudu. Uveďme si výstižný výrok rabína Dracha:

„Jen my, kdož jsme dlouho studovali Talmud a poslouchali všechny jeho učené vykladače, můžeme chápat hlubiny židovského ducha a porozumět, co vlastně obsahuje. Jen tento Talmud je základem všech židovských nauk, je výrazem učení všech rabínů a je úplným a dokonalým zákoníkem, věroukou i morálkou všeho Židovstva.“

Židovství ovšem nekoření jenom v Talmudu, nýbrž v celé soustavě psaných náboženských knih — například v Šulchan aruchu či spisech Maimonidových — a nepsaných zákonů, přenášených namnoze tajně z pokolení na pokolení. Položme si tedy otázku:

Co je Talmud?

Je to rozsáhlá sbírka rabínských „hádek“ a rozmluv, se všemi nejasnostmi a neurčitostmi, s pohádkami i hádankami, hotový prales nejrozdílnějších názorů a mínění, ze kterého může každý vyčíst to, co se mu líbí nebo čeho ke svým záměrům potřebuje. Jsou ovšem určité vrcholné zásady, podle nichž je třeba Talmudu rozumět, aby byl odhalen pravý smysl tvrzení v něm obsažených. Jedna z nich říká, že jen Židé jsou vyvoleni Bohem, aby vládli celému světu svou chytrostí i bohatstvím. Onen židovský bůh vlastně všechno

na tomto světě věnoval Židům! Je zapotřebí jen odhodlaně po něm sáhnout a zmocnit se toho. Další neméně důležitá zásada prozrazuje, že všechno, co zákon Mojžíšův výslovně nezakazuje, je dovoleno. Ovšem jen tehdy, odpovídá-li to předchozí zásadě, že to prostě slouží společnému prospěchu židovského národa. Neříká už tohle dost?

Protože bible nemluví o spekulaci se zbožím, je tato spekulace a lichva podle židovských názorů dovolena. Židovský Bůh si dokonce přeje, aby jeho chráněnci těmito prostředky dosáhli co nejdříve vlivu a moci. Všechno kouzlo náboženských obřadů i hloubka náboženské poezie slouží jen k tomu, aby zakrývaly bezmeznou zlobu židovského sobectví. A to nejen před nežidovským světem, nýbrž i v očích samotných Židů. Dějiny prostě neznají příkladu, aby náboženský cit byl do té míry zneužíván k ochraně hmotných, pozemských zájmů, jako to činí Talmud a s ním i celá rozsáhlá rabínská literatura. Proto Talmud obsahuje veliké množství pokynů, zcela praktických a obchodních, které jsou s pověřečnou úctou a přesností zachovávány všemi Židy. Teprve ten židovský mladík, který prošel školou Talmudu, je pravým Židem a ví, co může páchat, aby tím prospěl proradnému Judovu pokolení.

Proto je Talmud jedinečným tmelem a pojítkem Židovstva na celém světě a proto jeho nauky musí zůstat tajné a nepřístupné. Proto také ani česká veřejnost nesměla zvědět ničeho o těchto naukách, protože každé odhalení by bylo nebezpečím pro židovskou rozpínavost. Talmud je psán tajemným jazykem a zvláštním písmem bez samohlásek, takže již jeho četba je nadmíru obtížná. Číst Talmud mohli jen zkušení Židé, kteří se po celý život věnovali tomuto podivnému studiu.

Moderní věda prozkoumala všechny záhady minulosti i přítomnosti, odhalila tajemství přírodních zákonů, ale na

židovské texty se neodvážila. A i když se vyskytli učenci, kteří hájili židovské náboženství na základě své povrchní znalosti textů, pak to byly jen nastrčené figury. Třebas Reuchlin, Delitsch nebo Renan. Byly objednány Židy, aby jménem falešné vědy byla vyplněna mezera, která by snad mohla lákat poctivé a nebojácné badatele. Moderní věda toho o podstatě židovství mnoho nevěděla, protože vědět nesměla! Mocní ochránci Židovstva a vládcové židovského i politického podsvětí vždy rázně zasáhli, kdykoli se objevilo nebezpečí, že budou židovské zločinné nauky odhaleny.

Proto byl také každý znalec hebrejštiny přísně střežen a jeho činnost kontrolována, aby se mu snad přece jen nepodařilo proniknout až k tajemným zdrojům židovských názorů. Když se pak i navzdory těmto opatřením nalezli vědci, kteří křesťanskou veřejnost upozorňovali na vysloveně zvrácenou židovskou mentalitu, byli osobně pronásledováni a jejich díla skupována ve velkém, aby mohla být zničena. Profesor Rohling musel před zlobou židovských hyen uprchnout až do Ameriky, Pranaitis byl zabit, právě tak jako Rus Ljutostanskij nebo dr. Ecker a řada dalších, aby byl jejich osud výstrahou.

A věru, Židovstvo mělo hodně důvodů k tomu, aby skrývalo svá přední náboženská díla. Studium Talmudu bylo přece jedinou školou jeho chytrosti a mazanosti, vedlo k bohatství používáním nedovolených — ovšem jen podle našich pojmů o dobrých mravech — praktik a dávalo pokyny nemající s náboženstvím vůbec nic společného. Talmud obšírně učí o zlatě jako jediné vhodné hodnotě, která umožňuje přenášet výsledky obchodování bez pohromy z generace na generaci a pomáhá takto vytvářet národní majetek spojeného Židovstva.

Talmud učí i pověstné drzosti, oné tak příznačné židovské vlastnosti, která je podložena vědomím povýšenosti

i domnělého božského práva na okrádání ostatních, ale také vědomím chytrosti a úspěchů již dosažených. Je přímo školou této drzosti. Chválí výbojnost a drzost a praví, že ona je „královstvím bez koruny“. Ba, někdy prý je zapotřebí být drzým i k samotnému Bohu. Talmud také učí, že lstivost Jakobova je podkladem židovského úspěchu a vzorem pro všechny. Tato lstivost je tedy jakousi nábožensky schválenou metodou. A Talmud posléze učí i vskutku nebetyčné povýšenosti „vyvoleného“ národa, která se projevuje nadutostí a pýchou jeho bohatých příslušníků, spatřujících ve svém bohatství požehnání židovského Boha a nový důvod k dalším zločinům. Židé jsou povoláni k tomu, aby vládli světu i za cenu znásilnění a zotročení všech ostatních národů. Sám Jehova jim toto dílo přikazuje.

Pak je snadno pochopitelné, že tyto a podobné nauky nemohly snést denního světla a musely být skrývány tajemným jazykem i tajemným písmem. Pak je tu druhá otázka:

Kdy vznikl Talmud?

Na počátku křesťanské éry, po zboření jeruzalemského chrámu, když Židovstvo ztratilo svoje národní středisko a tak vznikalo nebezpečí, že míšením se s cizím prostředím by mohlo zaniknout. Bylo zapotřebí, aby Mojžíšovo učení bylo přetvořeno v novém rabínském duchu. Již tehdy existovalo tajné, nepsané podání sekty farizejů, proti nimž brojil už Kristus. Ke konci druhého století po Kristu bylo sepsáno a tvoří „Mišnu“, vlastní jádro Talmudu. Mišna obsahuje předpisy již zcela rabínské, které jsou od předpisů Mojžíšova zákona začasté dost rozdílné. I tato Mišna byla znovu doplňována a vykládána, a tak vznikal rozsáhlý text, převyšující rozsahem neméně než sedmkrát

běžný text bible obou Zákonů. Výklad k Mišně byl nazván „Gemara“. Obě tyto soustavy — tedy Mišna a Gemara — tvoří vlastní Talmud.

Gemara jeruzalemská je starší a kratší. Je méně uznávána a používána. Zato Gemara babylonská ze III. a IV. století po Kristu je mimořádně obsáhlá. Je v ní nespočet právních i obchodních pokynů. Pro základní povahové rysy Židů je charakteristické, proč právě vážnost babylonského Talmudu je větší než jeruzalemského, který by si přece pro svůj dřívější vznik i pro posvátnost místa, na němž vznikl, zasluhoval víc úcty a vážnosti. Je prostě — užitečnější!

Obsahuje podrobné pokyny pro činnost bankéřskou a lichvářskou, pro nejrůznější podvody i spekulace. Ze Židů se každý, kdo Talmud číst nemůže, dává poučovat rabínem. Rabbi je opravdovou „studnicí moudrosti“. Ovšem židovské, což znamená podvodné. Talmud je proto čten s náramnou horlivostí. Rabíni dávají svým žákům hádat jeho tajný smysl v jednotlivých případech, bystří jejich rozum a po svém zaměřují jejich životní názory. Nauka Talmudu je do té míry zločinnou, že ani sami Židé ji nemohou slyšet zjevně. Musí ji teprve vyvodit z jednoduchých a zdánlivě nezávadných tvrzení nebo vyčíst z podávaných názorných příkladů slavných rabínů, kteří všechny podvody, jež popisují, vyzkoušeli. A byli to „mužové svatí“ neboli „vzory zbožnosti“...

Je proto docela přirozené, že za vlády světového Židovstva na poli finančním a politickém — a za jeho vlády také v bývalé Československé republice — se prostý člověk o židovské zlobě a jejích příčinách i pramenech nesměl dovědět zhola ničeho. Není divu, že tato obecná nevědomost umožnila Judovu pokolení ovládnout parlament i burzu, tisk i veřejné mínění, prostě celý organizmus nežidovského státu. Jen neznalost jejich názorů a zásad

jim umožnila pronikavý a závratně rychlý podnikatelský úspěch a tím i cestu k získání neuvěřitelného bohatství. Proto byl Talmud strašně žárlivě střežen.

Jednou z největších zásluh nacionálního socialismu o lidstvo je ta, že odhalil světu pravou tvář Židovstva. Nejprve proti zákeřným a kořistným parazitům vybojoval vítězný boj v Říši. Silný, ozdravený sedmdesátimilionový německý národ se stal hlavním nositelem boje proti bolševismu a tím i proti světovému Židovstvu.

Boj proti této morové hlíze na lidském těle je veden zbraněmi i duchem. Všichni evropští národové pochopili jeho smysl i cíl, a proto se spontánně dali pod ochranu Říše. My můžeme být šťastni, že jsme v tomto směru šli ještě dále a že jsme se dobrovolně stali součástí Velkého Hitlerova Německa. Jeho ochrana zaručuje, že i našim českým lidem se dostane pravdivého poučení o celé židovské otázce. Nestačí jen, aby naše veřejnost poznávala Židy podle jejich vnějšího označení. Musí poznat i jejich původ, rozšíření, náboženství, povahové rysy i biologické znaky, jejich zhoubný vliv ve všech oborech lidské práce, prostě celou osobnost židovského jednotlivce i pospolitosti. Poznatky o Židech jsou dnes samozřejmou součástí nového národního i politického uvědomění!

(Přednáška PhDr. Frant. Lelka:
„Prameny židovské morálky a náboženství“ —
rozbor mravní — ze 4. října 1941.)

III.

DO EVROPY PROSTĚ NEPATŘÍ

Nehledíme-li k jisté vnitroasijské příměsi u národů východní Evropy, shledáváme v plemenném základě vlastních evropských národů zastoupeno šest malých ras či rasových typů velké rasy bílé. Tři z nich, totiž rasa nordická, fálská a východobaltská, jsou společně vyznačeny světlou komplexí, tj. světlými vlasy, světlýma očima a světlým odstínem pleti. Ostatní tři, totiž mediterránní, alpínská a dinarská, naopak komplexí tmavou. Jinak se všech těchto šest ras liší mezi sebou navzájem řadou dalších tělesných znaků, jako jsou výška těla, utváření hlavy a jiné. Tak jsou například rasy: nordická, fálská a dinárská vyznačeny vysokou postavou, rasy: východobaltická, mediterránní a alpínská postavou malou až podprostřední, nordická, mediterránní a dinárská štíhlostí, fálská, východobaltická a alpinská rozložitostí či zavalitostí, nordická a mediterránní hlavou dlouhou s úzkým obličejem, východobaltická a alpinská krátkou hlavou se širokým obličejem, fálská dlouhou hlavou se širokým obličejem, dinárská krátkou hlavou s úzkým obličejem. K těmto rozdílům přistupují ještě další v četných jiných tělesných znacích.

V evropských národech jsou zmíněné rasy zastoupeny jednak jedinci, představujícími „čisté" takovéto rasy či typy,

jednak potom znaky, jež jsou v určitých jedincích kombinovány se znaky jiné z těchto zde uvedených ras. Například určité nordické znaky mohou být u toho či onoho jedince kombinovány s určitými znaky dinárskými apod. Rozebereme-li tyto jednotlivé znaky a zpracujeme-li je do statistických přehledů, ukáže se nám u různých jiných evropských národů různý procentní poměr jejich zastoupení. Jednotlivé evropské národy takto představují rasové směsi, z nichž v každé je ta která ze jmenovaných ras zastoupena jistým podílem. Všeobecně lze říci, že znaky nordické a fálské rasy jsou zastoupeny zejména u národů Evropy severozápadní, východobaltické u národů severovýchodní, alpinské u národů střední, mediterránní u národů jihozápadní a dinarské u národů jihovýchodní Evropy.

Jednotlivé rasy, ať velké či malé, vyznačují jakožto takové nejen znaky tělesné, nýbrž i duševní. Tak z význačných rysů povahových tu možno uvést u rasy nordické klid, odměřenost, důslednost v konání, jdoucí často až na úkor osobního prospěchu; u rasy dinárské živost, nenucenost, družnost; u rasy alpinské opatrnost, rozvážnost apod. Různý podíl té které rasy v jednotlivých národech se tedy projeví do jisté míry i v duších, a to tak, že v každém z nich sice na straně jedné v důsledku převahy určité rasové složky převažují určité rasové povahové rysy, které však jsou na druhé straně zároveň mírněny, ztlumeny povahovými rysy význačnými pro jiné z ras, které jsou zastoupeny v jeho plemenném základu. Dochází tak k jistému harmonickému vyrovnání mezi těmito různými povahovými rysy, význačnými pro jednotlivé z oněch rasových složek; tomuto vyrovnání ovšem velmi napomáhá pobyt všech příslušníků národa v kulturním a sociálním prostředí v podstatě stejném, čímž jsou tito jedinci formováni po stránce duševní tak, že protiklady, které by se tu eventuálně mezi

nimi vyskytly, jsou už takto předem mírněny a vyrovnávány.

Jinými slovy, při jisté povahové odlišnosti toho kterého z nich od ostatních evropských národů tu lze zároveň pozorovat řadu povahových podobností jakožto důsledek onoho kvalitativně stejného promíšení a prolnutí jednotlivých rasových složek. To posléze znamená, že postoj každého z těchto národů ke skutečnostem, před něž je staví denní život, sklon k určitému vyrovnávání se s těmito skutečnostmi, čili krátce základní mravní ladění je u všech z nich v podstatě stejné, jak je nejlépe patrno z toho, že všechny přijaly křesťanskou morálku a tuto přijatou morálku v podstatě celkem shodně vykládají a praktikují, uplatňujíce její zásady v nejrůznějších úsecích svého vnitřního života. A nyní:

Jaké je rasové složení Židů?

O Židech bývá často mluveno či psáno jako o nějaké zvláštní samostatné rase. Ve skutečnosti jsou Židé rovněž rasovou směsí, která je však kvalitativně odlišná od oněch rasových směsí, jež představují jednotlivé evropské národy. Tato směs vznikla promíšením, skřížením rasy předoasijské a rasy orientální a už v tomto svém původním základu vykazuje i jistý stupeň příměsi černošské. K tomu sice časem dalším křížením přistoupily i jisté rasové prvky evropské, tyto však jsou zastoupeny poměrně velmi slabě u srovnání s oním předoasijsko-orientálním základem.

Rasa předoasijská čili armenoidní se vyznačuje postavou podprostřední až prostřední, silnou až zavalitou, krátkou hlavou, tmavou komplexí, širokým obličejem, v podrobnostech pak zvláště silným masitým zahnutým nosem

a velkými masitými boltci, kteréžto znaky právě bývají uváděny jako zvláště typické pro příslušníky židovského národa. Rasa orientální čili araboidní, zvaná též semitská, se pak v mnohém ohledu blíží rase mediterránní, liší se však od ní mimo jiné prostřední až vysokou postavou a světlejším, žlutavým odstínem pleti. Pokud jde o povahové rysy, kterými se tyto dvě exotické rasy vyznačují, lze tu říci asi toto: při dosavadním nedostatku rychlých a přesných metod zjišťování vrozených povahových vlastností experimentální cestou je nám vítanou pomůckou — podobně jako u jiných ras — srovnávání povahových vlastností národů s různým stupněm příměsí té které rasy, srovnávání chování velkého počtu příslušníků těchto národů v určitých životních situacích. V každém takovém případě je ovšem námi pozorované chování výslednicí velmi mnoha činitelů nejen vrozených, nýbrž i daných prostředím, psychologickou minulostí individua. Nicméně i tak je možno zjistit, které asi složky či rysy určitého chování, vyplývající z této složité souhry velmi rozmanitých prvků, lze převést na jistý vrozený, dědičný základ. V tom směru lze o armenoidní rase říci, že ji vyznačují jisté základní dědičně povahové rysy, jejichž souhra v situacích, na něž je jedinec nucen reagovat, se projevuje ve vztazích k těmto situacím ve formě známé obchodní obratnosti, nezastavující se před žádným trikem, jehož by se dalo použít v úsilí o zajištění osobního hmotného zisku. Jistá vypočítavost, bezcitnost, houževnaté až vášnivé lpění na tradici jsou pak výslednicí souhry základních dědičných povahových rysů rasy orientální, jak se projevuje navenek ve vyrovnávání se jedince se situacemi denního života.

Že jsou Židé ve skutečnosti opravdu jen rasovou směsí a nikoli nějakou zvláštní, samostatnou rasou, svědčí i ta okolnost, že i mezi Židy pozorujeme značné rozdíly

v tělesných znacích. Svědčí o tom dále — a to rovněž velmi pádně — rozlišení evropských Židů do dvou hlavních skupin: Židů východních, Aškenazim, s převahou tělesných znaků armenoidních a Židů jižních, Sefardim, s převahou znaků araboidních. Mluvíme-li tedy o Židech, musíme o nich mluvit vždy jako o rasově cizím elementu, o reprezentantech cizích ras. Tam, kde se Židé kříží důsledně mezi sebou, přičemž rody takto spřízněné a své příbuzenství opětovnými sňatky upevňující zůstávají omezeny na zcela určité území, docházívá ovšem k tomu, že právě znaky oněch pro Evropu cizích ras vystupují v takovém židovském obyvatelstvu daleko výrazněji než u těch Židů, kteří vznikají z manželství mezi Židy vzdáleného územního původu. U těchto by evropská příměs mohla dosáhnout eventuálně i dosti značného stupně a u nich se často setkáváme s tím, že se svým tělesným vzezřením již jen měrou celkem nepatrnou liší od ostatních, nežidovských obyvatel kraje, v němž žijí. U takových Židů jsou to tudíž především jisté vrozené znaky duševní, jakožto znaky oněch výše jmenovaných cizích ras, co může případně rozhodnout o tom, máme-li osobu s takovým vysokým stupněm evropské příměsi ještě požadovat za Žida či nikoliv. Při uvedeném nedostatku rychlé a spolehlivé metody charakterologického výzkumu experimentální cestou nakonec příchylnost takového jedince k tradičním zvykům, náboženství a jiným prvkům ukazuje, že se duševně v důsledku jistých vrozených vloh cítí stále s touto skupinou konformní a posléze rozhodne o tom, jak na něho máme pohlížet. Protože tu však na druhé straně jde o příchylnost k jistým prvkům kulturním, jež především vyznačují národ jakožto takový, nutno už i s tohoto hlediska kromě výše připomenutého charakteru Židů jako rasové směsi označovat Židy jako národ.

Jaký praktický závěr z tohoto výkladu vyplývá pro řešení, židovské otázky?

V zájmu řádné organizace společnosti, jakou je národ a v zájmu řádného chodu všech jejích funkcí je, aby z ní byla odstraněna a isolována všechna individua, jež jeví v tom či onom směru dědičnou úchylnost, která je v této společnosti činí nežádoucími. Tento samozřejmý a společností dávno uskutečňovaný požadavek ovšem musí platit i tam, kde prostě jisté úchylky — míněny jsou především úchylky v duševní struktuře jedinců — představují normu, jíž se vyznačuje určitá plemenná skupina, jejíž představitelé se nějakým způsobem ocitli uvnitř nějakého národa jiné plemenné, rasové příslušnosti. Jinými slovy, v zájmu úspěšného a řádného vybudování společnosti je držet se určitého standardu, jaký po stránce duševní představuje ta či ona plemenná skupina — nebo národ, v němž jsou určité rasové prvky převážně zastoupeny — a vylučovati vše, co je s tímto standardem v rozporu. Jinak se uvnitř kolektiva dříve či později dostaví těžké vnitřní otřesy, plynoucí z toho, že v důsledku rasových, tedy dědičných rozdílů duševních, nejsou určité elementy uvnitř tohoto kolektiva schopny harmonicky se do něho včlenit a tak mu platně sloužit.

Nežádoucí duševní vlastnosti Židů, jak se nám projevují v dějinách jejich styků s příslušníky různých evropských národů, jsou všeobecně známy. Zásadní rozdíly v základním mravním ladění evropských národů na jedné a židovského národa na druhé straně poznali tito národové z vlastní praktické zkušenosti. Všude byli — respektive někde ještě jsou — Židé elementem rušivým, rozkladným. Ať už šlo o budování hospodářské pozice národa či o jeho kulturní život nebo o kteroukoliv jinou složku jeho života. Je sice pravda, že ony nežádoucí povahové vlastnosti Židů

jsou ve značném stupni pěstovány a tradičně udržovány, ale stejně je jisté, že jistý vrozený základ pro ně v tomto směru Židovstvo vlastní. Základ je tudíž, abychom se vyjádřili lidově, „osudem“ této skupiny.

Jsou sice případy, že osoba židovského původu a tělesných znaků, typických pro ony exotické rasy, jež tvoří původní rasový základ židovského národa, vykazuje v tom či onom směru povahové vlastnosti Evropana. To však jsou případy poměrně vzácné, a proto můžeme prakticky stále počítat s tím, že se přítomnost a činnost židovské skupiny uvnitř toho kterého národa projeví vždy způsobem naprosto nežádoucím. To nás také přivádí k tomu, abychom důsledně odmítali společenství s nositeli znaků oněch cizích ras, jež tvoří základ Židovstva. Neboť jejich činnost v našem národě právě v důsledku onoho „osudového“ předurčení ke zcela určitému způsobu života a způsobu chování by mohla opětovně přinést neblahé následky, jako je přinášela již v minulosti.

Izolujeme-li nějaké duševně úchylné individuum, jež by škodilo společnosti, ve které by se volně pohybovalo, není tento náš počin vůbec diktován nějakou nenávistí vůči tomuto individuu, nýbrž jen ohledem na blaho společnosti. Stejně tedy v případě, o kterém tu jednáno, není to nikterak nějaká rasová nenávist, nýbrž prostě snaha o ekonomické a spravedlivé budování sociálního a hospodářského řádu v národě v souladu s potřebami národa, co nás takto vede k vylučování představitelů cizích, rušivých plemenných skupin z účasti na životě národní pospolitosti.

(Přednáška univ. prof. dr. Vlad. Teyrovského: „Plemenný základ evropských národů a Židovstva — rasový rozbor židovské otázky — ze 7. října 1941.)

IV.

ZLATO JE ZÁPOREM ŽIVOTA

V roce 1897 na sionistickém kongresu v Basileji se Židům přihodila velmi nepříjemná věc. Opis tak řečených „Protokolů sionských mudrců“ se totiž dostal do rukou ruské státní policie. Oč v tomto případě běží? Tyto protokoly jsou souhrnem židovských vědomostí, kterých Judovo pokolení chtělo upotřebit v boji o panství nad světem. Není ničím novým, že Židé usilovali a usilují o ovládnutí všech národů na zemi a že jejich ideálem je zřízení jediného velikého království v čele se židovským králem a židovskou vládnoucí kastou. Tuto utopii nazývají obrazně „chrámem Šalamounovým“. Prostředky, jimiž tohoto cíle chtějí dosáhnout, jsou popsány právě v Protokolech. Je to plán velmi přesný, ale zároveň také nelidsky hnusný, přímo ďábelský. K tam uvedeným prostředkům by se nesnížil člověk poctivý a čestný, ani národ poctivý a čestný. Ty mohl vynalézt jen národ, jemuž jakýkoli rys poctivosti a čestnosti chybí — totiž národ židovský.

V Protokolech je shrnuta všechna ta stará židovská „moudrost“, která je ve skutečnosti chytráctvím zločince, podvodníka a intrikána. Židé ovšem náramně rychle prohlásili, že Protokoly jsou padělkem. Učinili tak teprve tehdy, když shledali, že se dostaly do vlastnictví nepovolaných.

Naproti tomu však vidíme, že se svět vyvíjel tak, jak stojí psáno v Protokolech, vidíme, že jejich plán se etapově naplňoval. Tato skutečnost mluví nejzřetelněji pro jejich pravost. Dnes — po více než čtyřiceti letech od jejich prozrazení — si můžeme snadno ověřit, že plán o světovládu byl podle Protokolů prováděn. Ani oni sami to nemohou popírat.

Protokoly ovšem nevznikly v roce 1897. Nikoli. Na basilejském kongresu byly jen obnoveny, znovu vykládány, revidovány. Byl tu již ruský exemplář z roku 1895 a pak „Dialogy mezi Macchiavelim a Montesquieuem" z roku 1830, jejichž autorem byl Žid Jakub Venedey. Je zajímavé, že tento Žid byl také spolupracovníkem jiného svého souvěrce, Karla Mardochaje-Marxe, s nímž v roce 1847 založil „komunistickou ligu dělnickou". Venedey Protokoly musel znát, neboť je to zřejmé z obsahu i ducha jeho publikace. Přesvědčivě o tom ostatně mluví Komrskovo vydání Protokolů z roku 1937. Ve dvacátém jejich „sezení" — tak byly označovány kapitoly — se pojednává o finančním plánu židovské světovlády. Praví se tam doslovně: „Tím, že jsme stáhli z oběhu peníze, vzbudili jsme hospodářské krize" anebo: „Přibývání oběživa musí být v přímém poměru s přibýváním obyvatelstva."

Je jisté, že Židé dobře věděli o zlatu, o jeho takzvané tajné moci i o jeho neblahém vlivu na poměry sociální a hospodářské daleko více, než tehdejší oficiální národohospodářská věda. Svých vědomostí ovšem zneužívali k vyvolávání krizí a konjunktur. Podle toho, jak se jim to hodilo. Zneužívali jich i k vyvolávání a rozdmychání válek a revolucí. Jejich vina je strašná a není trestu, který by mohl zahladit slzy nekonečného lidského strádání v minulosti, trestu, kterým by mohli odpykat vinu na potocích krve a nezměrného utrpení nevinných.

Židé znali zlato a znali finanční řády daleko lépe než věda. Učení Talmudu o zlatě jako o jediné vhodné hodnotě, která umožňuje přenášet výsledky židovského koristění z generace na generaci a pomáhá tak vytvářet národní majetek spojeného Židovstva, bylo soustavně naplňováno. Bylo to jejich tajemství, jež mezi sebou úzkostlivě zachovávali. Ještě začátkem minulého století národohospodáři nevěděli nic o tom, že krize i konjunktura jsou uměle vyvolávány peněžní velmocí, nevěděli o tom, že množství oběživa je nutno přizpůsobit hospodářským potřebám, ani posléze o tom, že měna může být založena na hodnotě práce a že tedy nerozhoduje, jsou-li peníze ze zlata, papíru, dřeva či jiné hmoty. Po světové válce pronesl americký národohospodář Irwing Fisher tato pozoruhodná slova:

> *„Sotva osm lidí na světě rozumí*
> *dokonale instituci peněz!“*

Koho tím myslel? Myslel tím především židovské bankéře nebo vědce? Odpověď je naprosto jasná a jednoznačná: Vědci to nebyli! Svědčí o tom ostatně i současná odborná literatura. Dnes víme ovšem o zlatě právě tolik jako Židé, dnes prožíváme vzpouru proti vládě zlata. Židovská moc končí právě tím, že jsme dokonale poznali, z čeho pramení. Není před námi již židovských tajemství. A proto vláda zlata spěje ke konci.

Židé popřeli pravost Protokolů, říkajíce, že prý byly podvrženy ruskou tajnou státní policií. Zbývá tedy položit otázku: „Což ta carská policie — i při vší úctě k její dokonalé organizaci — byla tak skvěle vzdělána v otázkách finanční vědy?“ Odpovíme-li záporně, máme stoprocentní pravdu. Protokoly zpracoval někdo, kdo věděl o peněžnictví trochu více než tehdejší věda. Protokoly psal zasvěcený

Žid. Odkud znali Židé tajemství zlata? Mojžíš jim přece zakázal klanět se „zlatému teleti“! Zakázal jim také půjčovat peníze na úrok. Ovšem jen mezi souvěrci. Jinověrcům na úrok půjčovat směli. Skoro každý z nás zná onu mytologickou pověst o zlatém teleti.

Praví se v ní, že Mojžíš — když sestoupil z hory Sinaj a viděl Židy kolem zlatého telete — dal pobít osmnáct tisíc svých vyznavačů. Pověst může nadsazovat. Těch Židů nemuselo být zrovna osmnáct tisíc, než nemáme důvod nevěřit drastickému zákroku. Židé tehdy byli po dlouhá desetiletí na cestě z Egypta do Palestiny. Naráželi určitě na branný odpor kmenů v krajích, jimiž procházeli. Každá mužská ruka, která dovedla zacházet se zbraní, byla nepostradatelná. A přece se Mojžíš rozhodl k tak krutému zákroku. Židy známe. Jejich mentalita se nemění a byla stejná v Egyptě a za Mojžíše právě tak jako dnes. Žid se nedal zabít kvůli náboženství, nýbrž kvůli — mamonu! Mamon Mojžíš zakazoval a potíral. Musel dobře vědět, že zlato je záporem života, že vede k rozkladu morálky a kázně, že je symbolem sobectví i jeho příčinou, která podlamuje sílu a ničí život národů.

Jakým způsobem používali Židé svých tajných vědomostí o zlatě, můžeme sledovat na zániku jedné z nejstarších lidských kultur mezi Eufratem a Tigridem. Je to historie tak řečeného „babylonského zajetí“. Židé byli ve skutečnosti v Babyloně volní, pohybovali se nerušeně a měli dokonce i přístup ke dvoru. Židé však neměli důvodu mít Babyloňany nějak v lásce. Babyloňané přece vyvrátili Jeruzalém a zpustošili největší symbol Židovstva, Šalamounův chrám. Židé se za to krvavě pomstili. Vyvrátili Babylon z kořene. Nebyl to Kýros, nýbrž židovská msta a Kýros sklízel jen ovoce židovské bořivé práce. V dějinách Babylonu se dočteme, jak právě za židovského „zajetí“ rostlo bohatství

jedněch a bída druhých, jak se babylonská šlechta stávala hrabivou a poživačnou a jak shromažďovala zlato a stříbro. Kdo zavedl tyto mravy? Kdo zavinil, že babylonský lid ve své bídě neměl, čeho by bránil proti vpádu Peršanů? Kdo podlomil odolnost babylonského státu a rozvrátil jej hospodářsky i mravně?

Nebyl to vnější nepřítel, který vyvrátil Babylon, ne! Byl to především nepřítel vnitřní — Žid. Ostatně rok po vzetí Babylonu propustil Kýros Židy ze zajetí a dal jim s sebou všechno zlato a stříbro, které pocházelo ze Šalamounova chrámu. Tak se o tom alespoň zmiňují biblické letopisy. Můžeme však právem mít pochybnost o tom, zda šlo o stejné množství zlata a stříbra a o totéž zlato a stříbro. Židé se prostě s Kýrem dělili o válečný lup. To je skutečnost, pro niž svědčí všechny průvodní okolnosti. Jestliže Kýros uznal jejich právo na lup, museli mít Židé na druhé straně jistě nějaké zásluhy o Kýrovo vítězství. Tento vládce přece nedal Židům zlato pro jejich zahnuté nosy nebo kudrnaté kadeře...

Pravděpodobně Židé ve funkci mravní, vše rozleptávající lučavky takovou měrou vykonali své zhoubné dílo, že k dovršení zkázy už nebylo zapotřebí ani nějak zvlášť velkých vojenských sil. Snad se tento rozvedený případ bude zdát příliš vzdálený, snad i poněkud cizí. Nelze však zapomínat, že v tomto případě se Židé poprvé objevují v úloze sveřepého živlu, který rozkládá a ničí národní život. Tam se asi také Židé poprvé vyučili tomu, jak používat nemravného vlivu zlata ke zkáze nebo ovládnutí celých národů. Sledujeme-li vývoj, rozkvět a zánik velkých kultur nebo velkých a mocných říší, shledáváme vždy nápadnou shodu různých okolností. Tato shoda nás nutí k tomu, abychom přemýšleli, jakou úlohu při zániku těchto států i kultur hráli právě Židé.

Řím jim zasadil téměř smrtelnou ránu. Dostal se s nimi do konfliktu a rozehnal je do všech koutů tehdejšího světa. Židé však přišli do Říma a mnoha dalších středisek, třebas jen jako ubozí otroci. Od té doby počíná mravní úpadek Říma, který o několik staletí později vrcholí prostopášností, rozmařilostí, požitkářstvím, korupcí, ohromnými majetky jedněch a beznadějnou bídou druhých. Bylo to tedy navlas stejné jako v Babyloně před jeho pádem. Bude nutno jednou dopodrobna zjistit, jak Židé přispěli k mravní zchátralosti a úpadku Říma, který předcházel a byl podmínkou pádu politického. Bude též nutno zkoumat, jak si v tomto směru Židé vedli i v Byzanci, Španělsku i jinde.

Židé právě tak, jako před tisíci lety, dovedli i dnes rozleptat přirozený způsob života tím, že pomocí nemravné a nepřirozené soustavy zlata ponížili jediný zdroj skutečného blahobytu — práci — na opovrhovanou Popelku. Mluvíme-li o zlatu, musíme myslet na Žida, a mluvíme-li o Židovi, musíme myslet na zlato. A přece zlato nemá tvůrčí síly. Je to mrtvý kov. Také Židé mezi ostatními národy jsou jen pasivním, ba rozkladným živlem bez tvůrčích schopností. Židé sami o sobě věří, že nejsou předurčeni k tělesné práci. A řekněme si upřímně: k práci vůbec! Vyznačuje to nejlépe jejich talmudská poučka, podle které — jak tento slepenec vší ohavnosti, chytráctví, zákeřnosti, zahalený do pobožnůstkářského rámce, říká:

> *„Žid bude jíst chleba, bude-li pracovat*
> *na poli anebo bude jíst maso, budou-li*
> *na poli zaň pracovat — jiní!"*

Podle toho si také Židé volili svá povolání. Žid mohl být podnikatelem nebo obchodníkem, lékařem nebo advokátem, burziánem nebo bankéřem. Myslíte si, že tato povo-

lání si vybral ze záliby nebo proto, aby si poctivě vydělal všechno potřebné ke slušnému živobytí nebo k zaopatření svých dětí? Chraň Bůh! V těchto a jim podobných oborech se dostal poměrně nejrychleji a nejpohodlněji k bohatství, moci, zlatu. A to zase ne svým vlastním přičiněním a schopnostmi, nýbrž za pomoci rafinované, zákulisní, ale strašně vlivné židovské organizace, jež dokonale ovládala veškeré hospodářské dění světa.

Naším cílem je blahobyt a mravný, čistý život, plný lásky a důvěry v sebe i ostatní, život, svěřený z velké části výchově dalších pokolení. Co je židovským cílem? Nic jiného než moc a vláda nad našimi životy...

(Přednáška Aloise Svobody: „Židé a zlato" — sociální rozbor židovské otázky — ze dne 11. října 1941.)

V.

PROTOKOLY SIONSKÝCH MUDRCŮ

Vůdce ve svém provolání k vojákům východní fronty v noci ze dne 1. na 2. říjen 1941 pravil: „Největším nepřítelem Evropy a lidstva jsou Židé a pouze Židé, kteří jsou nositeli jak systému kapitalistického, tak i jeho nejbrutálnější formy — bolševismu. Toho bolševismu, který způsobil, že v zemi nazvané těmito Židy ‚rájem dělníků a sedláků' vládla nepředstavitelná chudoba přesto, že by tato země mohla svou rozlehlostí a úrodností uživit celý svět."

Již dávno předtím utvrzoval názor, že kdyby zvítězil Žid svým marxistickým systémem nad národy tohoto světa, pak by to byl konec lidstva. Neboť kde se Žid, tento věčný cizopasník, objevil, tam hostitelský národ dříve nebo později zmíral. Tak žil Žid za všech dob ve státech jiných národů a tvořil tam svůj vlastní stát, který ovšem byl tak dlouho maskován označením jako církevní obec, pokud vnější okolnosti neodrazovaly Žida od úplného odhalení jeho podstaty. Jakmile se však cítil dosti silný, aby mohl odhodit masku, pak tak učinil a byl opět tím, zač jej dříve jiní už přestali považovat, totiž — Židem! Hlavní příčinu zániku staré Říše spatřoval v neznalosti rasového problému a jeho důležitosti pro dějinný rozvoj národů. Pro určení rasy totiž není rozhodující řeč, nýbrž výhradně pokrevní

příbuzenství, něco, co nikdo lépe neví než Žid, který právě nekladl žádnou váhu na zachování své řeči, zato ale tím větší důležitost přikládal udržení čistoty krve.

Tyto své názory Adolf Hitler uložil také do svého životního díla „Mein Kampf", bible to a studnice poznání nacionálního socialismu. V tomto smyslu se také nesou slova z Vůdcova projevu při vzpomínkové oslavě hrdinů hnutí 9. listopadu 1941 v mnichovském „Löwenbräukelleru":

„Bylo mi jasné, že za touto válkou dlužno hledat jako posledního paliče, který vždy žil ze svárů mezi národy: mezinárodního Žida. Nebyl bych už nacionálním socialistou, kdybych se kdykoli vzdálil od tohoto poznání. Sledovali jsme jeho stopy po tolik let, vyjasnili jsme zajisté poprvé v této Říši vědecky a plánovitě tento problém na všechny časy a pochopili jsme v celé obsažnosti slova jednoho velkého Žida, který řekl, že rasová otázka je klíčem světových dějin. Věděli jsme tudíž také zcela přesně, a především já jsem to vždy věděl, že v pozadí tohoto dění byl hnací silou Žid a že to jsou — jako vždy v dějinách — hlupáci, kteří byli ochotni se ho zastávat. Zčásti bezcharakterní placená individua, zčásti lidé, kteří chtěli dělat obchody a nelekali se dát kdykoliv prolévat za takové obchody krev!"

Kdybychom si my, Češi, tato Vůdcova slova již dříve byli dobře uvědomili, viděli bychom, že nám nejbližším národem je národ německý, s kterým jsme po staletí tvořili Starou Říši německou k svému velkému prospěchu. Ale naši vedoucí političtí a hospodářští mužové — byli jimi Židé a jimi ovlivňovaní lidé — vedli náš národ jinými cestami než cestami ve spolupráci s národem německým a ne k rozkvětu a blahobytu, nýbrž politickými, hospodářskými a sociálními krizemi k úpadku, chudobě a strádání, krátce k dokonalé národní Kalvárii.

Naskýtá se otázka, proč tak naši političtí a hospodářští „dirigenti“ činili. Na to nám dávají celkem výstižnou odpověď „Protokoly sionských mudrců“, které vlastně znamenají světový program Židovstva. Podle tohoto programu se řídili i naši Židé a lidé stojící pod jejich vlivem. Protože podrobná nařízení v tomto směru byla vydávána z mezinárodních židovských středisek, dálo se všechno podstatné u nás pod kontrolou a diktátem židovských bonzů, plnících program Protokolů. Ze židovské strany se ovšem se vší rozhodností namítá, že tyto Protokoly nejsou nikým podepsány a proto že jsou falešné, jak je ostatně komentováno také v předchozí stati. Nemůže být jasněji vyjádřeného, objektivního a skutečnostem odpovídajícího postoje nad onen Hitlerův:

„Je úplně lhostejno, ze které židovské hlavy tyto Protokoly pocházejí. Rozhodující je, že s jistotou odhalují podstatu a činnost židovského národa a že tuto činnost popisují v jejích vnitřních souvislostech a konečných cílech.“ Americký velkoprůmyslník Henry Ford, který tuto otázku také velmi důkladně studoval, o tom ve spise „Mezinárodní Žid“ píše takto: „Nás a ostatní národy nezajímá, sepsal-li tyto protokoly zločinec nebo šílenec, zato zajímá nás fakt, že program v Protokolech obsažený po svém sepsání nalezl prostředky a cesty, aby se ve svých nejdůležitějších podrobnostech uskutečnil...“

„Protokoly sionských mudrců“ jako světový program Židovstva mají celou řadu bodů. Všimněme si alespoň dvou z nich, a to jistě z nejdůležitějších. Totiž těch, ve kterých se mluví o programu politickém a hospodářském.

Politický program podle nich spočívá v tom, že Židé a jimi ovlivňovaní lidé mají vniknout do všech politických stran a složek, přivlastnit si jejich myšlenky a přizpůsobit se jim. Dále mají — aby ovládli veřejné mínění — židovští agenti

uváděti svět v úžas rozšiřováním protichůdných názorů, až „gojimové“, to jest všichni nežidovští obyvatelé, v tomto labyrintu úplně zabloudí a dojdou k přesvědčení, že je lépe nemít vůbec žádné politické mínění. Takový zmatek má Židům umožnit rozsévání nešvarů ve všech politických stranách, rozptýlení kolektivních sil, jež by se jim nechtěly podrobit a zmaření každého osobitého návrhu, který by jakkoliv stál v cestě jejich dílu.

Můžeme jasně pozorovat, že Židé podle tohoto programu přesně jednali. Uveďme si několik případů: Po versailleském „míru“ celá řada Židů a jejich nohsledů pod vedením Žida Kurta Eisnera ve smyslu Protokolů šla ve štvaní jednotlivých národních kmenů v Německu tak daleko, že se na říšském sněmu dokonce ozval výkřik: „Lépe po bavorsku zemřít, než se po prusku zkazit.“ Smysl tohoto výroku úplně souhlasí s výrokem našeho židomilce monsignora Šrámka, který v pohnutých dnech roku 1938 — když běželo o to, má-li být rozhodnutí mnichovské konference přijato či nikoli — prohlásil:

„Líp je s Bohem a se ctí zahynouti,
než přijmouti tuto hanbu!“

Přitom ctihodný pan monsignore, jak je s naprostou jistotou prokázáno, byl připraven prchnout za hranice ještě dříve, než zahřmí první výstřely. Tak vypadalo jeho „zanícení“ ve skutečnosti. Ostatně jeho role v londýnské emigraci to potvrzuje nejlépe.

Židé štvali netoliko národ proti národu, kmen proti kmeni, jedno náboženství proti druhému, ale také jednu třídu téhož národa proti druhé. To platí především o Rusku. Tam nežidovská třída ruských dělníků a sedláků byla vedena židovskými stvůrami, které se vetřely do jejich

řad, proti ruské třídě vzdělanců. Tato inteligence, která byla známa svým protižidovským založením, byla posléze takřka úplně vyhlazena. Tím nahradili Rusové, ovšem bolševičtí, svoji vzdělanou složku národa židovskou šlechtou pod titulem lidových komisařů.

Hospodářský program podle Protokolů jako hlavní prostředek k dosažení světového panství Židovstva obsahuje degeneraci a bídu všech ostatních národů. Bod 8. a 9. třetího „sezení" totiž zní:

„My (Židé) máme zájem způsobit degeneraci gojimů. Naše pomoc spočívá v trvale špatné výživě a tělesné slabosti dělníka, neboť jen tím ho dostaneme do našeho područí a on nebude již mít síly, aby se proti nám vzepřel. Hlad dává kapitálu více moci nad dělníkem, nežli zákonitá moc dávala aristokracii. Bídou a závistí, která z toho vznikne, ovládneme lid a zničíme každého, kdo se nám postaví do cesty."

Také podle tohoto hospodářského programu se jednalo u nás. Vzpomeňme si jen na poslední hospodářskou krizi, která u nás trvala v souvislosti s krizí světovou i neodvisle od ní, od roku 1929 nepřetržitě až do zřízení Protektorátu. Musíme si uvědomit, že to bylo v době největšího nadbytku životních potřeb, kdy bylo možno všem lidem dát dostatek obživy, aniž by se vládnoucí činitelé museli zříci sebemenšího pohodlí. Úplně stačilo, aby tito činitelé dali lidu práci. Přesto tihle velcí čeští „vlastenci" a stejně velcí hospodářští „odborníci" záměrně udržovali šílený hospodářský systém, který u nás vyřazoval z práce až milion dělníků docela a velký počet dalších aspoň částečně. Mimo to ochuzoval i střední vrstvy obyvatelstva, odkázané na dělnickou třídu. Kdybychom nevěděli o „Protokolech sionských mudrců", marně bychom si lámali hlavu, proč naši vedoucí činitelé tehdy jednali tímto způsobem. Vždyť to byli lidé vzdělaní — tedy žádní idioti ani kreténi, kteří by

si s nadbytkem nevěděli jiné rady, než jej použít k nadělání žebráků z valné části našeho národa. Poněvadž však o Protokolech a jejich hospodářském programu víme, docházíme k názoru, že šlo o lidi rafinované, kteří si svých rejdů byli dobře vědomi.

Shrneme-li oba uvedené programy — politický i hospodářský —, kterými se chtěli a chtějí Židé domoci světovlády, dojdeme k přesvědčení, že jejich politika nebyla možná natrvalo. Jakýkoliv organismus — a tedy i organismus společenský, jehož vedoucí nejedná ku prospěchu tohoto organismu — se musí zhroutit, musí zahynout. Po jeho smrti zahyne ovšem dříve nebo později i parazit. A tak oni naši vedoucí političtí a hospodářští činitelé, kterými přes šikovnou demokratickou kulisu byli příslušníci Judova pokolení a jednotlivci jim pokorně přisluhující, svým protinárodním jednáním v politice a nelidským jednáním v hospodářství uřezávali větev, na které sami seděli. Proto zahynou. Ale náš národ, který měl být obětí těchto židovských parazitů, nezahyne. Bude žít a vzkvétat, jim navzdory!

(Přednáška doc. Ing. Al. Fraita: „Proč naši politikové a hospodáři sloužili Židům?“ — poznámky k „Protokolům sionských mudrců“ — ze dne 12. října 1941.)

VI.

Z GHETTA DO PARLAMENTU...

Známý židovský předák Theodor Herzl napsal do „A Jewish State“ tato pozoruhodná slova: „Židovská otázka existuje všude, kde bydlí Židé v jistém počtu. Kde neexistuje, tam je přinesena Židy za jejich stěhování. Táhneme přirozeně tam, kde nejsme pronásledováni.“

Mnozí publicisté na to navazují a tvrdí, že by vůbec nebylo židovské otázky, kdyby Židé nebyli bývali donuceni opustit svou vlast, kdyby nebyly jejich kmeny zavlečeny do Babylonu a kdyby posléze ve velkém počtu Judovo pokolení nebylo zavlečeno do Říma. To však zcela nesouhlasí, protože již dávno před zbořením Jeruzaléma a dávno před zrozením Krista vidíme, že Židé byli rozptýleni po téměř všech zemích tehdejšího světa. Již před oním „babylonským zajetím“ byly židovské obchodní domy, jak bychom to v dnešní terminologii řekli, v Mezopotámii. Potom se Židé rozšířili na Ionské ostrovy a — můžeme-li věřit jejich prorokům — i do Španělska. Do Říma toto pokolení přibylo již kolem roku 139 před Kristem. Ve světle historické pravdy se podle Alfreda Rosenberga jeví tyto dvě nezvratné skutečnosti: 1. K židovskému vystěhování z Palestiny došlo již dávno ve starověku a toto stěhování stále rostlo a 2. emigrace byla dobrovolná!

Neboť žádný národ na světě netoužil, aby se Židé usadili v jeho středu. Naopak, byli to právě Židé sami, kteří hnáni démonskou dravostí putovali ze země do země jako kobylky nebo morová nákaza. Neboť oni, jak říká Ferdinand Fried ve svém díle „Vzestup Židovstva“, „nikdy nedovedli vybudovat stát. Dovedli jen stát rozvrátit. Nikdy nedovedli tvořit kulturní statky — dovedli kulturu jen krást a ničit. Nikdy nedovedli tvořiti dějiny — dovedli je jen falšovat!“

Žid vandroval jen proto, že věděl, že pro jeho výdělek je nejpříhodnější půda v cizině. Tam pomocí lichvy a podvodu dosáhl ohromného hospodářského rozmachu. Ruku v ruce s ním pochopitelně stoupal také politický vliv. Jednou z největších lží je Židy a židomily rozšiřované tvrzení, že židovský národ se politikou zabýval teprve v poslední době. Tato nepravda — jako mnohé jiné — má za účel vzbudit soucit s domněle nevinně pronásledovanými a potlačovanými syny Israele. Neboť Židé, odedávna z vlastní vůle po všech koutech roztroušení, byli v těsném spojení se svými soukmenovci ve všech končinách světa. Karavany i obchodní lodi přinášely zprávy všeho druhu, vyměňovaly je a doručovaly na potřebná místa.

Tak byli Židé včas a velmi podrobně zpraveni o hospodářských i politických poměrech a událostech všech zemí. Svou orientací, vyplývající z rozvětvené zpravodajské služby a pomocí „zlatého telete“ dosahovali stále většího a většího politického vlivu. To ovšem sdostatek vysvětluje, proč v minulých staletích evropská knížata tak často povolávala Židy za své rádce. Henry Ford ve svém „Mezinárodním Židu“ správně podotýká, že Židé například o událostech v Evropě věděli daleko více než tamní vlády. Věděli o politických vztazích a podmínkách mnohem, mnohem více než státníci z povolání.

Středověké uzavření do ghett židovský politický vliv sice omezilo, nevymýtilo jej však. Co Židovi záleželo na tom, že lid skřípal zuby? Vždyť zeměpánové byli jeho přáteli. A to bylo nejdůležitější. I v dobách tuhého panství a pronásledování Judova pokolení se nalezl nějaký ten „dvorní Žid“, který si půjčkami a rafinovanými finančními rejdy dovedl získat přístup až do královských předpokojů. Pokud jde o samotná ghetta, tu se sluší poukázat na zajímavou okolnost o jejich vzniku.

Židé museli bydlet v ghettech, to je pravda. Zpočátku tak činili dobrovolně, ze své vlastní vůle! Do ghett je hnala především jejich náboženská nesnášenlivost, povýšenost a nenávist proti všem ostatním obyvatelům. Ghetto bylo zprvu docela obyčejnou cizineckou čtvrtí. Že faktický stav byl později uzákoněn, to si Židé zavinili sami počiny, vzbuzujícími stále silnější odpor tuzemců.

Velká francouzská revoluce otevřela brány ghett. Tato revoluce, vyložené zednářské dítě, vrhla mezi masy stejně líbivá jako podvodná slova „Volnost — rovnost — bratrství“. Heslo „volnost“ mělo pro Židy nesporný význam, neboť ono jim ve skutečnosti otevřelo cestu z uzavření, z ghett. Z jeho bran vykročili liberalističtí „revolucionáři“, kteří se ve jménu „svobody“ začali uplatňovat podle svých tajných plánů. A tak se vytvořil onen typ „silného jedince“, nemravně dravého, bezohledného, prospěchářského, prostě jdoucího za svým cílem přes mrtvoly.

Se získaným zlatem Žid lichvařil, jím korumpoval a demoralisoval veškerý veřejný život. Na cestě k vládě nad světem sloužilo Židovi právě to heslo o volnosti, jež se ve své falešné domýšlivosti naučil chápat jako nárok na nadpráví. U nás to znamenitě vystihl náš největší básník Jan Neruda.

Politickým cílem Židovstva je dosažení vlády nad světem. I když se toto zjištění opakuje sebečastěji, přece je nutné je

pronášet, opakovat, podtrhávat znovu a znovu a hlasitěji a hlasitěji, protože to je ten obrovský, krvavý vykřičník za celou židovskou otázkou! Idea o světovládě, pramenící ve Starém zákoně i Protokolech sionských mudrců a Talmudu, stála v očích všech Židů nejvýše. Však Herzl nenapsal bez příčiny:

> *„Jsme jeden lid, jsme jeden národ. Klesneme-li,*
> *staneme se revolučním proletariátem,*
> *poddůstojníky revolučních stran. Stoupneme-li,*
> *stoupne také strašná moc našich peněz.“*

V kanadském listě „Jewish Chronicle“ poznamenává jeden z oněch povýšeneckých židovských šlechticů britského impéria ve stejném smyslu: „Ve světě dokonale organizovaných teritoriálních státních útvarů má Žid pouze dvě útočiště: Buď musí zbourat sloupy celých národnostních státních systémů, nebo si musí sám vytvořit teritoriální státní útvar. V této možnosti volby spočívá vysvětlení jak pro židovský bolševismus, tak i pro sionismus.“ K tomu lze poznamenat, že pouhý fakt, že Palestina může pojmout sotva dva miliony židovských osadníků, dává nahlédnout, že palestinský sionismus je spíše utopií.

Je ovšem utopií také z jiného důvodu, jak skvěle vystihl Donald A. Cameron, bývalý britský generální konzul v Alexandrii, muž plný sympatií pro sionismus: „Židovští přistěhovalci do Palestiny se brzy nabaží toho, aby se vzájemně obírali o tři procenta. Jejich synové budou pospíchat drahou i loděmi do Egypta, aby tam vydělávali — deset procent! Žid v Palestině, odkázán na sebe, snědl by si vlasy z hlavy, rozbil by svůj stát na kusy…“ A tak Židům nezbývá než bořit státy, které tu jsou.

Je nám tedy jasné, proč je Žid v monarchii republikánem, v republice socialistou — ovšem ve zvrhlém pojetí — a v socialismu bolševikem, aby v bolševismu skončil jako anarchista. K zastření pravých záměrů používá rozleptávání politických poměrů na třídy, strany a skupinky, proti náboženství staví ateismus, proti rodině volnou lásku, proti idealismu hrubé hmotářství a proti národovectví pustý internacionalismus. Návod k tomu je pochopitelně zase v Protokolech. Ve čtvrtém z nich se říká doslovně:

> *„Musíme podkopat víru, vymýtit z ducha nevěřících i principy o Bohu a duši a nahradit tyto ideje matematickými výpočty a materiálními tužbami. A když jsme masy oloupili o jejich víru v Boha, byla do stoky hozena veškerá autorita. Stala se prostě veřejným vlastnictvím a zmocnili jsme se jí…"*

Nestačí ovšem jen rozvrátit, je zapotřebí také dosáhnout moci. Jaká cesta vede k tomuto postupnému cíli Židovstva, říkají Protokoly na jiném místě:

> *„Nejasný pojem svobody nám umožnil přesvědčit masy, že vláda je jenom obchodvedoucím pro vlastního pána země a že tento obchodvedoucí může být vyměněn jako pár rukavic. Masy se tak nabaží nepřetržitých změn ve vládě, změn, které jsme mezi nevěřícími sami způsobili, když jsme podkopávali jejich státní zřízení.*
> *To nám umožní, že pak od nás přijmou vše."*

Židé sami jsou si vědomi toho, že dosažení moci není tak jednoduché. Vědí také dobře, že přechodně někde musí učinit i ústupky. Své agenty si volí velmi rafinovaně podle zásady:

„Pro přítomnost a na tak dlouho, než budeme moci svěřit svým židovským bratřím odpovědná vládní místa, svěříme je lidem, jejichž minulost a charakter jsou takové, že utvářejí mezi sebou a lidem propast. Svěříme je lidem, jimž hrozí soud nebo klatba, kdyby neuposlechli našich rozkazů. Tak jsou nuceni hájiti naše zájmy až do posledního dechu."

Těmito „lidmi, jimž byla svěřena odpovědná vládní místa", byli členové zednářských lóží a lidé politicky zkorumpovaní. Zednářství bývalo klíčem k nejvyšším místům. Spojitost Židovstva a světového zednářstva je tak těsná, že hluboký nacionálněsocialistický myslitel Alfred Rosenberg o ní razil větu: „Žid a zednář je synonymum" čili „jedno a totéž!" Známý francouzský publicista a protižidovský bojovník říká stejně pádně: „Zednář je umělý Žid!" Ano, je tomu přesně tak.

Úlohu zednářů osvětluje velmi zevrubně také Čech Jan Rys v díle „Židozednářství — metla světa". Na str. 49 podotýká toto:

„Svobodné zednářství — vlastně správněji „židovské zednářství" — je paralela židovského messianismu, připravujícího světové panství židovské. Uplatňuje se jako sekta, tajná podle místních potřeb, složená v prvé řadě z cílevědomých Židů jako vedoucích, v druhé řadě z prolhaných kariéristů nežidovských, nastrčených Židy na ta významná místa, která pro přirozený odpor ostatních jsou již samým dočasně nedostupná!"

Sémě židovského politického vlivu, zaseté francouzskou revolucí, vykvetlo a svého vrcholu dosáhlo v minulém sto-

letí a v současné době. Sen o světovládě proradného Judova pokolení se stal téměř skutkem. Na místa kormidelníků velkých světových říší se dostali Židé. V Anglii Benjamin Disraeli — pro své „zásluhy“ do šlechtického stavu povýšený ctihodný lord Beaconsfield — byl premiérem dlouhá léta. Donedávna byl britským ministrem války Hoare Belisha. Mezi předními anglickými politiky byla a je celá řada židovského původu. Francie jich dostala do vínku také hezkou řádku. Jejich jistě nejpodařenějším reprezentantem byl typický „Arcifrancouz“ Léon Blum, šéf „lidové fronty“. O Francii, jak ve skutečnosti vypadala, pronesl Céline ve své knize „Škola mrtvol“ v roce 1938 tento krutý, ale jistě spravedlivý soud: „Zednářská francouzská republika není nic jiného než volební handrkování, nad kterým se každému zvedá žaludek. Je to fantastický šejdířský podnik, v němž jsou prostomyslní Francouzi šizeni, vysáváni a podváděni mezinárodními Židy tisíckrát krutěji, než po osmnáct století absolutistickým monarchismem. Nestoudná zednářská republika, která je celá závislá na tajných společnostech a židovských bandách, vstupuje do smrtelného zápasu, rozkládá se a hyne na veřejné skandály.“

Pozdější vývoj i dnešní situace naplnily tato slova vpravdě dokonale. Židé typu Mardochaje-Marxe, Engelse, Adlera, Alcaly Zamorry, Morgenthaua, Frankfurtera, Bronštajna-Trockého, Litvinova-Finkelsteina zamořili všechny národy a státy světa. Zvláštní kapitolou je ovšem sovětské Rusko. Je pochopitelné, že židovského vlivu nebylo ušetřeno ani bývalé Československo. Meissnerové, Czechové, Wintrové a jim podobní se dostali až na ministerská křesla. Židovské snahy nalézaly sluchu i vydatné podpory i na místech nejvyšších. Národ byl záměrně rozkládán židovským jedem.

Při prohlídce jedné z pražských zednářských lóží řádu „Bnai’ Brith’„ byla nalezena, jak píše Karel Loula v nedávno

vydané publikaci „Židé a krev“, strojem psaná přednáška, jejímž autorem byl neznámý Žid, příslušník lóže. Bylo v ní mimo jiné uvedeno, že již první prezident houževnatě pracoval na duševním „osvobození“ od německého vlivu. Ježto měl na český národ vliv přímo dějinný, stal se tento národ myšlenkově spojencem Židů, ať kteréhokoliv politického smýšlení.

Prototypem „bílého Žida“, v řádění proti svému vlastnímu národu horším než všichni talmudští Židé vespolek, je druhý president dr. Edvard Beneš. Nemohl být vykreslen opravdu lépe, než jak učinil již citovaný francouzský publicista Céline, tedy nezaujatý cizinec, na 114. straně „Školy mrtvol“: „Viděl jsem pracovat tak trochu Žida Beneše ve Společnosti národů. Malý talmudský zhýralec, celý vzrušený chytráctvím, nevyčerpatelně potutelný, pletichářský, celý zpitomělý dryáčnictvím, hloupoučkou a krátkou lstivostí. Opravdu malý, hnusný zlodějíček, blouznící pochlebnou prostředností. Přesně to, co zednáři představují jako ideál státníka: smrtelná suchopárnost v neomezeném pletichaření.“

A pak náš stát neměl být jedním ze sloupů na stavbě židovské světovlády. Národové byli dlouho zaslepeni a neviděli hrozící nebezpečí. Dříve však, nežli Židé došli k cíli, zdrtil je Nový věk silou ducha i zbraní!

(Přednáška JUDr. Vlad. Chmelaře: „Z ghetta do parlamentu“ — politický rozbor židovské otázky ze 14. října 1941.)

VII.

ŽID — NIČITEL NÁRODNÍ KULTURY

Všechno, čím národ duchovně žije ve smyslu krásna, je kultura. A kultura je krev každého národa, bez níž upadá a posléze hyne. Národní kultura, vzdělanost toho kterého národa, nesou výrazné znaky svého původu. Je to patrné zejména na lidovém umění, pramenícím, tryskajícím přímo z duše národa.

Smetana, Aleš, Dvořák, Erben — to jsou jména, s nimiž i s nepřehlednou řadou dalších je nerozlučně spojeno ono typicky české, co se takřka na první pohled pozná mezi plody ostatních kulturních národů. Českou lidovou výšivku, malbu nebo keramiku poznáte všude za hranicemi naší vlasti. I ona nese cosi zřetelně českého, co říká bez otálení a hezky nahlas: „Přicházím z Čech! Přicházím z Moravy!“ A konečně svéráz shrnuje charakteristické prvky ve zvycích, řeči, umění, lidovém písemnictví, podle kterých lze soudit na příslušnost k tomu či onomu národu.

Před staletími přišli do našich zemí Židé. O nich je příliš dobře známo, že nemají téměř žádnou vlastní kulturu a že jejich umělecké plody jsou malé a namnoze nevalné ceny. Ostatně nic tuto skutečnost, proti které se nedovedou bránit ani nejrafinovanější potomci Judovi a jejich ochránci, nemohlo vyjádřit lépe, než konstatování v jedné z prvních

statí o Helladě, Římu a jejich duchovním dědictví na jedné, o Kartágu, Jeruzalému a duchovní prázdnotě těchto semitských středisek na druhé straně. Opravdu, po těchto semeništích rozkladu nezůstalo nic...

Židé poznali u nás, tak jako všude jinde, že se od národa, v jehož středu se usadili, nikým nezváni, podstatně liší. Nejen zjevem a oděvem, ale i zvyky, prostě celým svým způsobem života.

Poznali, že se nemohou pochlubit vlastní tvořivostí! Toto odlišení ve všech směrech bylo jednou z příčin odporu a osamocení.

Když si získali pevné hospodářské postavení a když si lstí, podvody, korupcí a penězi vůbec zajistili i mnohde rozhodující postavení politické, které je přivedlo až k samému prahu světové moci, obrátili svůj zřetel ke kultuře. V ní totiž viděli poslední překážku svého panství. Kultura národů, tato jejich duchovní síla a krev, byla jedině schopna čelit židovským vlivům, a proto měla slábnout a mizet, aby byl setřen rozdíl mezi světem židovským a ostatním.

Vše typicky národní v kultuře mělo být vymýceno. Umění se mělo stát mezinárodním produktem bez živých národních prvků. Jedno je naprosto jisté: Všechny árijské národy mají vyhraněně kladný postoj ke kultuře. Velká část jejich příslušníků stojí v řadách těch, kdož kulturu přímo tvoří, ostatek pak mezi těmi, kdož výtvory prvých přijímají jako ovoce k výchově i osvěžení. Divadlo, film, četba, obraz, stavba, píseň a hudba, to všechno zanechává v duši člověka nakloněného kultuře nesmazatelné stopy. A to vše také utváří jeho duši, zkrášluje ji, dělá ji lepší.

Je docela pochopitelné, že touto cestou lze působit na lidské myšlení. To věděli velmi dobře i Židé. A proto se vetřeli do všech kulturních odvětví života všech národů. Vro-

zený vkus nahradili pomalu nevkusem nebo chaotickým tápáním o tom, co vkus je a není. Pod rouškou realismu v umění propašovali pornografii a znemravnělost. Dovedli ovšem velmi sugestivně tišit pochyby, jež vyslovovali spravedliví kritikové nad povážlivými směry v literatuře. Nad směry, které vznikaly začasté v naprostém souhlase se XIV. sezením „Protokolů sionských mudrců“, kde se praví:

„V zemích, které se samy nazývají pokrokovými, jsme my Židé vytvořili šílenou, špinavou, nesrozumitelnou a odpornou literaturu…“

Stalo se někdy v devatenáctém roce, že v literárním kroužku Otokara Březiny projevil jeden z přítomných spisovatelů nesouhlas s nepochopitelnými příznaky v písemnictví. Ale postavil se proti němu Žid Hugo Siebenschein a pravil: „Dobrá práce je napříště jen ta, jež pracně dočtena, zanechává v hlavě „plodný“ vír a chaos; dobrá báseň je napříště jen ta, která několikrát čtena, slíbí čtenáři, že jí snad porozumí.“ Tak se zahnízdil hloupý názor, že není zapotřebí všemu rozumět a že ten, komu se nový literární směr nelíbí, je sám hlupákem a tvorem dokonale nekulturním. Z těchto zásad dospěla literatura až k absurdnostem. V básnictví vznikalo nesouvislé nakupení slov a pojmů nejen bez vnější, ale i bez jakékoli vnitřní spojitosti. A tohle bylo vydáváno za krásno! Dospěli jsme až k tak řečenému surrealismu, jehož duchovním otcem byl Žid Sigmund Freud. Je nasnadě, že kritika, rovněž ovládaná Židy, nedala vyniknout skutečným talentům. A mluvíme-li již o literatuře, připomeňme si všechny ty škváry s politickou tendencí, Židům příznivou, četbu, která svými názory ničila vkus i mravnost a podlamovala víru v čest a náboženský cit. V ostatních uměleckých oborech nebylo lépe. Malířství

se pod židovským vlivem a za spolupůsobení zvrácené, falešné kritiky odpoutalo od pravého umění. A tak jsme pohlíželi celí užaslí na mazanice, jež sice nevyjadřovaly nic, ale před kterými se bezradný divák neodvážil říci nahlas, že jim vůbec nerozumí a že v nich pražádné umění nevidí.

Známý německý publicista a vynikající znalec židovské otázky Theodor Fritsch, tvůrce praktického antijudaismu, ve své obsáhlé publikaci „Příručka k židovské otázce", jež docílila bezmála půl stovky vydání, vystihuje židovský vliv v malířství těmito slovy: „Kubismus, dadaismus a konstruktivismus směřují k tomu, aby dokonale ničily rasové vědomí, etiku a národnostní snahy německého člověka." To se ovšem právem vztahuje na všechny národy. Židovské zvrhlé umění zanechalo stopy i v sochařství. Pod ochranou „kritiky" vznikly nejrůznější nestvůry s geometrickými útvary údů, podobající se spíše prvním pokusům pravěkého člověka než krále tvorstva ve dvacátém století. Vedle tisku bylo odedávna hlavním prostředkem k vykonávání vlivu na vkus a veřejné mínění divadlo. Podle toho byly také voleny kusy pro divadelní scény. Židovští autoři a autoři těmto naklonění se stali stálými dodavateli divadelních her.

Staré dobré hry s ušlechtilou národní tendencí vymizely — byly prostě nazvány „reakcí" a „nepokrokovým přežitkem" — a jako houby po dešti vyrostly scény, vypočtené na finanční úspěch. Henry Ford o tom řekl: „Divadelní ohnisko se přesunulo z jeviště do pokladny. Je to vetešnická moudrost: Dej lidem, co by rádi měli! Následky židovského ovládání divadla se dají vysvětlit společným důvodem. A to: Vše začachrovat — vše proměnit v peníze!" Divadelní umění se mnohde stalo jen předmětem finančního handrkování. Týž Ford v „Mezinárodním Židu" věnoval celou kapitolu prvnímu divadelnímu trustu. Primát pocho-

pitelně zůstane zachován Americe. Heslo takového divadelního „kšeftu“ bylo: „Senzační, hloupé a sprosté“.

Co bylo řečeno o divadle, platí v nepoměrně větší míře o filmu. Ten se stal opravdovým eldorádem Židovstva. Film mohl pro svou popularitu tlumočit podložené tendence největšímu počtu lidí a potom — přinášel ohromné zisky. V některých státech byla filmová produkce zcela v moci Židů. Poměry tohoto druhu za „velkou louží“ charakterizoval dr. Empringham už v roce 1920 takto: „Zúčastnil jsem se schůze majitelů kin v New Yorku. Byl jsem jediným křesťanem. Ostatních pět set byli vesměs jen Židé!“

Navlas stejná byla situace, pokud běží o ateliéry a půjčovny. Hollywood byl a je židovštější než Palestina. Filmová libreta dodávali Židé, kritiku obstarávali také Židé. Vznikaly filmy záporných mravních kvalit. Jednou se stalo, že velký americký list přinesl nepříznivou kritiku jakéhosi příliš necudného filmu. Ihned byla odřeknuta inzerce všech výroben a půjčoven. Týž list dva dny poté o témže filmu přinesl — nadšený článek!

Vniknutí židovského živlu do hudby je kapitolou zcela pro sebe. Najednou byly ty tam melodie, vemlouvající se přímo do srdce. Zmizela obliba národních písní a zpěvů. Najednou zakvičely nástroje fantastických tvarů a zvuků, jež byly s to pokazit i vrozený talent jednotlivců, ba celých národů. Písně, plné něhy a čistoty i duše národa, ustupovaly jako chudobky před drzými šlágry rafinovaných synkop a hloupých slovních textů.

Národy bezděky sály všechny produkty židovské pakultury, aniž si uvědomovaly, že pomalu, ale jistě dovolují, aby byl stírán a ničen výraz jejich vlastní a hodnotné národní kultury. Vysoké věže chrámů umění jednotlivých národů ztrácely na výšce, přibližujíce se nízkým psím boudám svých židovských ničitelů. A to bylo cílem Židovstva, které

chtělo dosáhnout, aby nebylo rozdílů mezi nimi a ostatními. Národy měly odkládat své barvité kroje, aby se nelišily na první pohled od Židů v jednotvárných a špinavých kaftanech.

Kdo pozbude své národní kultury, pozbývá svého národního charakteru. Kdyby se celé národy vzdaly toho, co je navzájem odlišuje, pak už by stačilo vnutit jim jednu a společnou řeč. A i tu Židé měli již připravenu v onom mrtvém esperantu, výplodu to Zammenhofově.

Židovská práce na poli rozvratu národních kultur byla promyšlena a široce, rafinovaně založena. Sotva kdo tušil, jak blízko bylo uskutečnění proroctví XI. „Protokolu", které volá: „... zničíme privilegia inteligentních tříd a přiučíme dav tomu, aby poslouchal jenom nás — Židy!"

(Přednáška Karla Louly: „Žid byl vždy jen ničitelem národní kultury" — kulturní rozbor židovské otázky — ze 17. října 1941.)

VIII.

UŽ NAŠI PŘEDKOVÉ VAROVALI...

Jedním z nejcennějších statků národa — statkem, nahromaděným právě nejlepšími muži — je zkušenost. Jako se nezkušený jednotlivec dopustí mnoha chyb, které pak draze platí, tak také národy musí platit nejdráže a nejbolestněji za své zkušenosti. Proto je svatou povinností vedoucích lidí i vrstev využívat zkušeností a nedopustit, aby tyto zkušenosti, získané namnoze za cenu velkých obětí a ztrát, zapadly v zapomnění.

Velcí mužové národa mají proto tak mimořádnou cenu pro život i rozvoj lidstva, že dovedli a dovedou přesně formulovat zkušenosti a uchovávají je pro doby budoucí. Jsou to stavitelé, kteří jediní mohou položit pevné základy přítomnosti i budoucnosti. Tento fakt byl osvědčen mnohokrát v tisíciletém vývoji lidstva.

Všimněme si otázky nad jiné palčivé, otázky židovské, právě z tohoto hlediska dějinné zkušenosti. Pokud historické prameny sahají, byla tato zkušenost vždycky stejná. A to zkušenost o všeobecnosti, přirozenosti, nepřetržitosti a naprosté nutnosti boje proti Židovstvu! Stejným způsobem o nich mluví duchovní představitelé starověku, středověku i novověku. A co je na tom nejpozoruhodnější? Okolnost, že výroky tehdejších velikánů můžeme úspěšně

citovat beze změn i po tisíciletí. S překvapením shledáváme, že neztrácejí v ničem na časovosti a přiléhavosti.

Převládají dva motivy — politický a sociální. Motiv politický je vyznačen rozkladnou činností, revolučností a bořivostí židovských snah, myšlení i konání, motiv sociální pak vykořisťováním, lichvou a hrozbou hospodářské nadvlády. Po celou dobu, která je přístupna historickému bádání, vidíme svět rozdělen na dva tábory: V prvním pro sebe uzavřeném, co do velikosti nepatrném, vidíme Židy s tisíciletými mravy, s temnou morálkou, stojící na zásadách Talmudu, prolnuté do posledního záhybu duše nenávistí proti všemu nežidovskému, ve druhém většinu lidstva. Jistě není přeháněním, tvrdíme-li, že Židovstvo ve své absolutní většině žije ze stejných myšlenek dnes, jakými se řídilo před tisíciletím i dvěma. Jen lpěním na zcela protichůdných názorech, než jakými žije a k duchovní velikosti roste ostatní lidstvo, se stalo, že si počtem nepatrný židovský národ až do nynější doby udržel v moři mnoha národů do jisté míry svébytnost, ačkoliv obrovské dobyvatelské národy zanikly. Tato skutečnost je tím nápadnější, že všechny národy světa se po staletí snaží instinktivně vyvrhnout Židy ze svého středu, asi tak, jako se tělo zbavuje škodlivého cizího tělesa.

Židomilové s oblibou tvrdívají, že duch vzpoury v Židech proti náboženským, sociálním i politickým zařízením árijských národů souvisel a souvisí s tím, jak který stát se syny Iraele zacházel, popřípadě zachází. Při tom se ohánějí ghetty, do kterých prý Židé byli vehnáni arijskými vládci. Tito pacholci světového Židovstva zapomínají, že se Židé sami hned od začátku se oddělovali od árijských obyvatel, protože věděli, že jejich síla je právě v soustředění a oddělení a zároveň jistotě, že budou nerušeni ve svých podzemních piklech.

Stejně nepravdivé je tvrzení židomilských spřeženců, že snad středověk s jejich oblíbenci jednal nevlídně. Naopak, středověká knížata — pod silným vlivem křesťanství — viděla v Židech také „bližního svého“ a nadto ještě cizince, „hosty“. Ba, v mnohém jim byl život ještě ulehčován. Je takřka všeobecně známo, že byli nadáni různými mimořádnými výsadami, zejména v obchodě. Je také známo, že směli půjčovat na úrok v dobách, kdy to křesťanům bylo zakázáno. Jen židovská nenasytnost a kořistnictví způsobily, že pro židovskou lichvu docházelo k opatřením proti nim.

Svědectví o lichvářských úrocích Židů podává univ. prof. dr. Stieber v „Dějinách veřejného práva ve střední Evropě“ na str. 11: „Židé v Čechách brali ze sta kop až tři sta kop úroků a z jedné kopy až pětadvacet.“ To znamená, že půjčovali „jenom“ na 2 500 procent. Ve stejném smyslu uvádí prof. dr. Kapras ve spise „Přehled právních dějin zemí koruny České“ na straně 69: „Židé půjčovali na úrok, když to bylo křesťanům zakázáno a na vyšší, když to bylo křesťanům dovoleno. Kradené věci vraceli jen proti náhradě.“

Dalším vydatným zdrojem bohatství Židů byl obchod s křesťanskými otroky. Je přímo nepochopitelná blahovůle feudálních pánů vůči Židům, když trpěli, aby jejich soukmenovci nebo lidé stejného křesťanského vyznání sloužili za zdroj špinavých příjmů židovských spekulantů s lidským masem a krví. Tak vypadalo to „pronásledování Židů“ ve středověku…

Jak daleko až zašla jejich troufalost, vidíme na jednom z případů z našich, českých dějin. Bylo to v roce 1096. Tehdy k Praze přitáhly ojedinělé skupiny křižáků. Židé se hromadně dávali pokřtít, ale hned po odchodu křižáků se vraceli ke svému původnímu náboženství. Pro křesťanský středověk byl ovšem takovýto „handl“ poněkud

nestravitelný a proto český panovník Břetislav II. na popud církevních kruhů bránil Židům v návratu k Jehovovu vyznání. Židé tehdy proti Břetislavovi použili své finanční síly a počali vyvážet zlato a stříbro do Polska. Jak patrno, již tehdy znali cesty, po kterých kráčela o staletí později a namnoze i dnes kráčí plutokracie. Nedá se tedy dobře říci, že by Židé ve středověku byli nějak zvlášť utlačovaným národem. Ba, byli spíše privilegovanou — třebas současně opovrhovanou a nenáviděnou — kastou.

Druhý poznatek, který můžeme učinit, je ten, že středověk vlastně postavil základy židovského bohatství, neboť chránil nejsurovější vykořisťování křesťanského obyvatelstva potomky Judovými! Při židovské rozpínavosti a touze po moci je zcela přirozené, že Židé, majíce dostatek peněžních prostředků, zamířili na nejvyšší místa.

Samozřejmě, že každý Žid začínal jako „správce knížecího pokladu" a odtud byl jen malý krůček k tomu, aby se stal rádcem svého pána a konečně i všemocným ministrem. Není divu, že pak právě nejvzdělanější mužové z árijských řad zaujímali příkře odmítavý postoj k Židům, neboť dobře cítili, jak jejich soukmenovci pod israelskou knutou živoří.

Tak zakladatel české vědy historické, kronikář Kosmas, který zemřel v říjnu roku 1125, píše o svém židovském vrstevníku, všemohoucím Jakubovi, v „Kronice České" tato slova: „Téhož roku moc Krista Boha a moudrost boží, řídící vše na světě svým pokynem, ráčila naši zemičku vyrvati z osidel satana a jeho syna Žida Jakuba. Jeho usmolená pravice, čeho se dotkne, poskvrní, a jeho dech, smrdutý jako baziliškův, usmrtí ty, jež ovane." A připomíná dále, že „tento ničemný zlosyn dal se tedy svými lstmi strhnouti k takové smělosti, ba šílenosti, že, povyšuje se nad svůj stav, zastával úřad místopána po knížeti, což bylo hrozné peklo pro lid křesťanský! Tento člověk, stav se po křtu zase

odpadlíkem, dal v noci rozbořiti oltář a vzav svaté ostatky, neostýchal se je hodit do svého záchodu. Kníže Vladislav, pln jsa Boha a horle horlivostí pro Krista, dal tohoto svatokrádce a zločince zatknouti a do tělesné vazby zavříti. Ach, co mamonu a nepravostí bylo z domu tohoto podvodníka pobráno a do pokladny knížecí uloženo. Mimo to Židé, jemu rovní v hříchu, složili knížeti, aby řečený Jakub nebyl sťat, tři tisíce liber stříbra a sto liber zlata. Kníže pak z vnuknutí božího vykoupil křesťanské otroky ode všech Židů a zakázal, aby dále žádný křesťan u nich nesloužil. Amen, pravím, amen, čím se kdy kníže provinil, všechno tímto chvalitebným činem smazal a jméno věčné si získal."

Tohle se stalo před více než osmi sty lety. A přece si každý dovede představit, že se onen židovský kořistník a lotr v podstatě v ničem nelišil od židovského keťasa a podvodníka dneška! Co však „mamonu a nepravostí" se ještě — zaplať Pán Bůh, že ne na dlouho! — skrývá v židovských domech kolem nás! Také kronikář Dalimil se na počátku XIV. století často zmiňuje o Židech. Tak o smrti biskupa Heřmana říká: „Tys dal Židy křtíti, proč jsi jim dovolil opět se požidovštiti? Měl jsi se jako zeď za právo postaviti a to bylo: křesťanstva netupiti!" I Dalimil zaznamenává, že když křižáci do Čech přitáhli, Židé si opatřili brnění a sváděli lid k tomu, aby křižáky zabíjel.

Přímo moderním protižidovcem byl proslulý vzdělaný písmák Tomáš ze Štítného, který ve spise „O obecných věcech křesťanských", vzniklém kolem roku 1300, stanoví přesné zásady pro Židy a pro styk křesťanů s nimi. Varuje české pány, aby „se Židy nehodovali, k sobě jich nezvali ani se s nimi myli, ani v nemoci lékařské rady od nich brali". A také, jak Tomáš ze Štítného výslovně zdůrazňuje slovy, jež i pro dnešek jsou dostatečně výmluvná, „nemají jim úřadů mezi křesťany svěřovati, aby Židé nikdy nevládli

nad křesťany! Ani služek, dojek (tj. kojných) a jiné čeledi kteréžkoli nemají Židům propůjčovati a pokud by tak činili, mají kněží na ně dáti klatbu! Křesťanům má býti zapověděna s Židy obec (tj. styk, obcování) a i v trhu i ve všech ostatních věcech. Také práva velí, aby Židům nebyly dávány nové školy a také nemají Židé choditi mezi lidmi v ty dny, kdy tito uctívají umučení Pána. A Žid nemá práva míti, aby svědčil proti křesťanům. Nemají také Židům dovoliti páni, aby chodili jako křesťané, ale přidržeti je mají, aby chodili tak, aby hned znáti bylo, že jsou Židy!“

Označení, zřetelné označení Židů není tedy žádným „barbarským, nelidským výplodem Němců“, jak se nám snaží namluvit židovští sluhové kolem Beneše z Londýna a jak se pošetilým snaží ještě dnes našeptávat židomilové u nás doma. Po něm jako opravdové nezbytnosti volali dávno a dávno naši předkové, kteří na svém vlastním těle museli poznat tíhu i hnus židovského vlivu...

Onen náš veliký písmák si trpce stěžuje, že světská spravedlnost jen zřídka postihne bohatého Žida. Odvolává se na názor církevního velikána Tomáše Akvinského, když říká, že vrchnost by měla pobrat Židům jejich majetky, protože „byly vylichveny na křesťanech“. Vrchnost by tento majetek měla rozdělit mezi poddané, na kterých Židé majetek ten vykořistili. Pokud by postižené nemohla zjistiti, měla podle rady biskupa v jiné milosrdné skutky takto získané jmění proměnit. Štítný říká doslova:

> *„... a protož vždy slušie, aby pro vinu penieze vylichvené Žid ztratil, neb v pravdě jeho nejsú, ale aby také trpěl něco jiného k tomu.“*

Ne tedy Židovi peníze vzít, zabavit a nechat ho řádit dál, nýbrž pořádně ho skřípnout a přidržet ho k tuhé, těžké

tělesné práci. A tak vidíme, že všechny lidské epochy prožívaly bez výjimky stejné nesnáze se Židy a že se vždy nalezli lidé, kteří neposlouchali varujících hlasů, což — bohužel — vždy znamenalo pohromu nejen pro ně samé, ale pro celý národ!

(Přednáška JUDr. Oldřicha Ducháče: „Proč už naši předkové nenáviděli Židy?" — poznámky k poměru česko-židovskému na základě dějinných skutečností — ze dne 23. října 1941.)

IX.

BYL JAN NERUDA TAKY „ZRÁDCEM“?

Při pročítání staré politické studie našeho největšího básníka Jana Nerudy, která pod názvem „Pro strach židovský“ vyšla již v roce 1870 v Praze a byla sestavena z mistrných fejetonů, vás překvapí především skutečnost, že slovo „Žid“ je soustavně a svědomitě tištěno s velkým písmenem „Ž“. Netřeba podotýkat, že tak je to v nejlepším pořádku. Samozřejmost, že Žid je příslušníkem národa a nikoli jen vyznavačem náboženství, byla jasná autorovi i tehdejším vydavatelům lépe, nežli je tomu snad ještě dnes u mnoha českých publicistů. Psát slovo Žid s malým začátečním písmenem bylo jedno z oněch nepatrných a laiku snadno uniknuvších záměrných opatření, jimiž se Židé v bývalém státě snažili učinit ze svého cizonárodního a rasově odlišného živlu jen nevinné stoupence israelského vyznání. Ostatně, poslyšte názor nesmrtelného pěvce „Zpěvů pátečních“ a jednoho z nejčeštějších, nejvěrnějších synů našeho národa. Neruda otevřeně říká:

„Dvě jsou věci, na které při otázce židovské vždy připadnouti musíme: za prvé, že jsou Židé zcela svým, určitě vysloveným národem, a za druhé, že jsou nám Čechům národem zcela cizím! Je to právě národ zcela zvláštní, polyglotní, vzdor své roztroušenosti a různojazyčnosti

přece uvědoměle sjednocený, mající neumořitelné uvědomění národní a jednu velikou národní, mesiášskou svoji naději, národ v tom ohledu „vyvolený", aby byl kuriositou v ethnografické sbírce tohoto světa."

S jakou nezměrnou dávkou citlivého ozřejmění věci dovedl v těchto slovech Neruda vyhmátnouti pravý charakter Židů, neměnících se ani prostředím ani věky. V jakém obludném, osudovém polospánku udržovali Židé náš národ v oněch dvaceti letech demokratického zlořádu, hýčkajíce nás v omamném internacionalismu, aby tím spíše mohli ubít naši národní duši, aby tím spíše mohli dosáhnout triumfu svého nezničitelného „nacionalismu", zatím co tímto rafinovaným podvodem oslabovali uvědomění národů, mezi nimiž žili! Pro své ryze sobecké cíle dovedli nejbídáčtějším způsobem zainteresovat takto oklamaný národ, který věřil, že bojuje za vyšší ideály. Dnes jsme svědky toho, že i vlastenecký cit jiného národa dovedou Židé v daném okamžiku využít ve svůj prospěch, stáhnuvše jej na scestí a na zcela falešnou kolej.

Židé u londýnského mikrofonu — tito zbabělí a podlí cizáci — bijí teď na vlastenecký buben českého národa a s pomocí oněch svedených českých pošetilců, kteří jim sedli na lep, hodlají zachraňovat své hroutící se panství nad evropským prostorem. Židům-cizákům z londýnského podzemí je ovšem osud takto svedených Čechů zcela lhostejný, neboť na ně pohlíží jako na mouřeníny. A zas poslechněte si, čeští mužové a české ženy, výstižná Nerudova slova o cizotě Židů, která právě dnes vynikají co nejostřeji:

„Židé žijí všude co národ cizí, u nás co nejcizejší. Vědomí cizosti té není jen u nás, kde má ráz hotového již nepřátelství národního, nýbrž všude. Výtečný jeden pozorovatel německý praví: ‚Židé jsou a zůstanou bodákem, vraženým

do našeho masa. Nemůžeme obžalovat bodák ten, avšak nikdo se nemůže divit, vzkřikneme-li při té bolesti, kterou nám způsobuje a pozorujeme-li se strachem, jak po každém léčitelském pokusu hnisání se dále a dále šíří.'"
Není jediné otázky v řešení židovského problému, které by se byl Neruda již před 70 lety nedotkl. Žid lichvařil při každé příležitosti. Pokoušel se o to i nyní, v době právě vrcholícího zápasu o nový světový řád. Spravedlivý trest za tyto zločiny, který zejména Židy v přítomné době postihuje, postihoval tyto cizopasníky i v době tehdejší. Neruda správně dovozuje: „A kde jinde se pak co stalo (rozuměj: potrestání Židů) vedle zášti náboženské, kterou věru nenapadne nikoho ani s jedné ani s druhé strany omlouvat, která je ale stavěla ke křesťanským spolubydlitelům v příkré, žádného styku nedovolující nepřátelství — stalo se to velmi často kvůli jich lichvě." Ovšem lid český, pramálo tvrdý ke svým nepřátelům a tím méně odhodlaný k nejpřísnějším soudům nad Židem-lichvářem, ulevoval si rčením: „Je třeba pomoci proti pijavce lichvě, dobře někdy lisem Židy prohnat, ač ne do krve..." To bylo pravidlem lidí nejdobromyslnějších.

Pojem cizoty Židů k našemu národnímu společenství klade ve svém spise na první místo v ospravedlnění svého nesmiřitelného protižidovského postoje, o němž doslova praví: „Co se mé osobnosti dotýče, k nenávisti k Židům se nemohu právě tak přiznat, jako se musím přiznat k politickému, národnímu, ale mužnému nepřátelství k nim. „A puncto" dovedu udat, kde nepřátelství to počalo. Bylo to, když jsem úplně poznal nesmiřitelně jizlivý, hluboký a činný jich antagonismus proti naší národnosti české a veškerým našim snahám národním a politickým."

Vepište si toto protižidovské krédo mrtvého génia do svých srdcí, vy všichni, kdož dosud hledáte výraz účasti se

Židy, jejichž spravedlivý osud ve vás ještě vzbuzuje pocit nemístného soucitu! Neruda nebyl jistě ani „zrádce národa" ani „zaprodanec Němců" a přece dovedl pronést už tehdy mužně krásné vyznání nesmiřitelného protižidovského bojovníka. Neznal soucitu s židovskou čeládkou a nestál o poťouchle nabízenou židovskou pracku, napřaženou k domněle přátelskému stisknutí, neboť poznal a přesvědčil se o bídácké úskočnosti vyvoleného národa, jemuž připsal tato slova:

„Ale ruka naše více se nevztáhne. Místo srdce vložil by do ní jen úšklebek. Vidíme jej na vás již napřed, jak jej viděl otec Vavřinec vašeho Rosenthala na svých vnoučatech. Vaše tepny nebijí, jen počítají, vaše srdce je sobeckou cizotou vypáleno na uhel a ten — dle slov jednoho z vašich nejnovějších pěvců — nehřeje, jen třísní."

Pozoruhodně výstižný profil židovských paumělců nám pak Neruda kreslí několika prostými větami, ale psychologicky nadmíru znamenitě: „Cizota židovská ostřeji než ve vědě cítí se v umění. Umění žádá přirozeného, opravdového nadšení — Bůh ví, já neviděl ještě žádného nadšeného Žida, zuřivých však již dost. V umění nepřivedl to Žid nad nucené „paumělování" za jinými."

V mnohých otázkách doplňoval a ověřoval si své závěry o Židech myšlenkami a zkušenostmi nesmrtelného génia německé hudby Richarda Wagnera. Dokladem toho je přímý básníkův poukaz na Wagnerův soud o vztahu Židů k evropské kultuře, z něhož cituje: „Naše celá evropská vzdělanost a umění zůstalo pro Žida taktéž jazykem cizím; jakož u vzdělávání tohoto s námi se nezúčastnil, neměl také v rozvíjejícím se umění podílu." A dodává: „Slovy těmi Wagner odsuzuje, zajisté hluboký znatel, hlavně židovskou hudbu a moderní židovské skladatele."

Může být případnějších slov, než jakými se vypořádali oba velcí představitelé německé a české kultury s židovskými pokusy o kulturní „přínos“, který byl zpravidla jen praobyčejným paskvilem? Nejsou tato slova jako ušita na celý ten konglomerát židovského „fušování“ do umění, jímž jsme byli syceni v posledních dvaceti letech, ať šlo o výtvarnictví, hudbu, poesii, film nebo divadlo? Nerudova sžíravá charakteristika židovského vztahu k celému evropskému duchovnímu dění je zvlášť přiléhavě vyjádřena těmito větami:

„Mohlo by se co do ostatního umění říci: Židovi na vlastním lidu záleželo víc než na lidu, ve kterém bydlel; co mu bylo do velkých duševních činů evropských? Koncil kostnický měl nanejvýš proto snad pro něho význam, že knížata světská i duchovní potřebovala ke koncilu peněz — jakž mohlo ho bolet upálení Husovo? Čím mohou být českému Židu Reinerovy obrazy na obmítkách pražských kostelů, čím italskému Židu Tizianovo „Nanebevzetí Panny“, čím drážďanskému docela Coreggiova „Svatá noc“, když se v ní nenarodil jeho národu Mesiáš?“

Kdybychom chtěli tvrdit, že Neruda byl založením vlastně odpůrce onoho prohnilého a troskotajícího principu židovské demokracie, pokyvovali byste jistě pochybovačně hlavou. Ale všimněme si, jak dobře náš veliký básník odhalil švindl s židovským pojmem „svobody“: „U nás se míchají pomocí novin také do politiky, píšou, pracují pro „svobodu“ a skutečně se jim podařilo, že „svoboda průmyslová“, „obchodní“ „svoboda tisku“ stala se monopolem jich a těch, kterým oni pomáhají.“

Konečně ani mezinárodní židovské společenstvo, o němž tolik poučného napověděly „Protokoly sionských mudrců“, k nimž se opět a opět musíme vracet, nebylo Nerudovi neznámo. Vždyť o něm nepokrytě píše: „Proč pořád ještě

říkají, že nejsou emancipováni, proč z každého pošlápnutého kuřího oka leckterého svého nestydy dělají hned otázku celého světa a otázku moderní kultury? Zdá se skoro, že máme již zcela zvláštní mezinárodní právo židovské, v němž jsou zaznamenávány svobody Židů a služební povinnosti křesťanů!“ Není to dost výmluvné?

Budiž těchto několik živých a právě dnes tak časových slov Jana Nerudy vodítkem českému člověku na cestě za konečným prohlédnutím, budiž mu poučením pro jeho orientaci ve zmatku obluzených českých hlav, zmámených někde londýnskými našeptavači. A přispějí-li Tvá slova, Jene Nerudo, k záchraně srdcí a mozků i těch posledních českých soukmenovců, kteří ještě dokonale neprohlédli, položím Ti z vděčnosti na Tvůj hrob na staroslavném Vyšehradě kytičku květů, neboť jsi dokázal ukazovat cestu svému národu nejen za svého života, tolik plodného, ale i půl století od okamžiku, kdy Tvé drahé, poctivé české srdce dotlouklo naposledy!

(Přednáška Frant. Šulce: „Byl Neruda také zrádcem národa?“ — poznámky k poměru česko-židovskému na základě dějinných skutečností — ze 30. října 1941.)

X.

TATO VÁLKA V PRAVÉM SVĚTLE

V Novém Yorku vycházející židovský list „The American Hebrew“ přinesl 21. února 1941 výtah z řeči, kterou na poslední palestinské národní konferenci pronesl Žid Abba Hillel Silver. Ten učinil svým souvěrcům v Americe tuto výtku:

„V zásadě američtí Židé ještě nepochopili chladnou, nahou skutečnost, že Židé celého světa vedou válku, že jim byla vyhlášena a že tato válka trvá plných osm let, že Židé jsou ve více než deseti zemích Evropy poraženi a rozehnáni, že organizovaná židovská pospolitost na evropské pevnině přestala existovat, že „satanská moc“, která Israele uvrhla v tuto bezpříkladnou katastrofu, dále pokračuje ve svém vítězném tažení a že tento vítězný nástup ohrožuje každou z dosud žijících židovských obcí stejně jako je nebezpečím pro každou dosud zbývající demokracii světa.“

Tato slova jsou potvrzením skutečnosti, že tato válka je opravdu válkou židovskou. Jen Židé jsou příčinou války, do které uvrhli demokracie, vedené zednářskými otroky, aby se pomstili Adolfu Hitlerovi a dosáhli po vzájemném vyvraždění nejlepších synů jednotlivých národů vytoužené světovlády. Židé k tomuto spiknutí, kterým chtějí zničit Velké Německo, zmobilizovali všechny

korupční síly demokracie. Od vítězství nacionálního socialismu v Říši, tedy od roku 1933, pracuje židovské zlato a korupce zednářských lóží a všechna temná moc molocha mamonu na podkopu, který by pohltil Říši světla, odkud paprsky poznání, pravdy a síly vznítily árijský oheň v zemích Evropy. Židé usilují o zničení Německa ne proto, aby zachránili civilizaci, kulturu a lidství, jak předstírají, nýbrž jen proto, aby pomstili porážku Israele, jehož nadvládu nad světem Vůdce a říšský kancléř pohřbil. To je smysl onoho osmiletého boje, o němž mluví americký Žid dr. Silver. Pro znalce židovské otázky jsou všechny problémy, s tímto spiknutím Hebrejců, s touto židovskou válkou související, docela jasné. Opověděl jí ostatně hned roku 1933 jménem světové organizace „Alliance Israélite" delegát francouzské sekce této nejvyšší výkonné moci Židovstva, Loube.

Bývalému ministru vyučování v Rakousku doktoru Czermakovi napsal tehdy v souvislosti s jeho knihou „Ordnung in der Judenfrage" dopis, ve kterém mimo jiné říkal:

> *„Trpělivost světového Židovstva je u konce. Kulturnímu světu Západu a také Asii i Americe chybí zcela pochopení pro moc antijudaismu, který není ničím jiným než árijskou — německou — drzostí a odváděním od nekonečných tisíciletých chyb, kterých se veškeré árijské lidstvo v důsledku jeho duchovní méněcennosti dopouštělo. Neklamte se! S Německem budeme brzy hotovi. Přijde světový soudní dvůr proti antisemitismu, který potrestá všechny nepřátele Židů, i kdyby jich byly miliony. Nenahlížím, proč by měl Israel ustoupit!"*

Je to další důkaz, že se jedná o válku Israele, neboť onen světový soudní dvůr proti antisemitismu si nelze jinak představit, než po světovém vítězství Židovstva nad jeho odpůrci. Nemůže také být zřetelnějšího opovědění boje proti árijskému světu, přičemž drzý výrok o „duchovní méněcennosti árijského lidstva" tvoří příznačný doplněk, charakterisující židovské velikášství, jednu z prapříčin rozpínavosti „vyvoleného národa", toužícího po světovládě.

Je třeba znát vinu tohoto „božího lidu" na utrpení světa, na dnešní válce, vnucené Říši, která i jako vítěz musí stejně s poraženými národy denně splácet účty, krvavé účty za požidovštění vlád západních demokracií, právě tak jako za bolševismus východu. Další vyhlášení židovské války učinil v roce 1934 předák sionistů a náčelník teroristických band v Palestině Vladimír Žabotinský. V lednovém čísle židovských novin „Ratcha Retch" napsal doslova toto:

> *„Boj proti Německu je již řadu měsíců veden náboženskými obcemi židovskými, všemi židovskými konferencemi, kongresy, obchodními svazy, prostě všemi Židy světa. Rozpoutáme boj celého světa proti Německu a sice boj duchovní i materiální. Naše židovské zájmy vyžadují úplného zničení Německa."*

Prezident světové židovské ligy Bernard Lecaché Lifschnitz napsal v listě „Le droit de vivre" 9. listopadu 1938:

> *„Naší věcí je Německu, tomuto státnímu nepříteli číslo jedna, nemilosrdně vyhlásit válku.*

A buďte pevně přesvědčeni. Tuto válku povedeme, až Grünspannové nebudou mít zapotřebí běžet k obchodníku se zbraněmi, aby pomstili neštěstí být Židem!"

Dne 18. prosince téhož roku tento Lifschnitz napsal další výzvu k Židům celého světa:

„Je naší věcí zorganizovat morální a kulturní blokádu Německa a rozčtvrtit tento národ. Je naší věcí uskutečnit konečně válku bez milosti."

Tak volal prezident světové ligy Hebrejců k potomkům Davidovým. Mohl bych uvést desítky podobných provolání významných Židů anglických, amerických, francouzských, belgických, holandských, tureckých, palestinských i australských. V celém světě vzbouřili pomocí nepředstavitelného bohatství, uloupeného domorodým národům, vlny nenávisti proti Říši. Tisk, film, literatura, rozhlas, školy, parlamenty, chrámy i kartely, finance a burzy, zkrátka všechen život národů podmaněných Judovi, ochromili psychózou šílené nenávisti proti zemi, která nesla spásu a osvobození židovského otroctví.

Pyšná rasa upírů, přesycených zlatem, nepochybovala o své nepřemožitelnosti a věřila, že před mocí peněz se musí sklonit idealismus chudého odpůrce. Známý londýnský Žid Anthony de Rothschild se považoval dokonce za tak mocného, že se chvástal, že prý zcela sám zničí Německo! Tento v Anglii všemohoucí Žid, který ze zákulisí řídí Churchilly i Edeny jako tahací panáky, prohlásil setníku Jodmannovi v červnu 1939, že se nebude štítit žádných prostředků ani cest k odstranění Adolfa Hitlera. Řekl tehdy nabubřele:

„Jako věřitel deseti procent veškerých dluhů britské říše budu se svojí finanční mocí s to zničit nacionální socialismus a Hitlera!“

Britský tisk s náramným gustem opakoval Rothschildovy výroky. Rothschildovy peníze byly jistě v pozadí krvavých obětí evropských národů na zájmy Israele, národů, kteří byli vedeni prodejnými zednářskými státníky. Statisíce mužů všech evropských národů vehnal Žid v náruč smrti. Země, které byly poslušny zrádců, prošly nevýslovným utrpením, přinášejíce krvavou oběť bohu Jahve. To byl důsledek jednoho z prostředků, kterými Rothschild doufal udolat Říši nacionálního socialismu.

Dostavil se ovšem opak! Byli zdoláni vazalové Judy a z boje vychází Nová Evropa, oproštěná od zhoubného židovského vlivu. Její národy dnes vědí, že se v minulosti staly obětí židovské internacionály a chápou, že tento boj je bojem proti rase parazitů, jimž vládcové Anglie a Spojených států slouží jen proto, že jsou Židovstvem koupeni!

Národy Evropy prostě prohlédly ničemnou hru nepřítele světa a jsou vděčny Prozřetelnosti, že jim dopřála býti účastníky konečného zúčtování se Židy. Dnes jsou odstraňováni ze života árijských národů, izolováni jako nositelé nakažlivé, zákeřné choroby. I naše města a dědiny budou vyčištěny a Židé přinuceni, aby v potu tváře vydělávali na svůj chléb v uzavřených sídlištích, kde už nebudou moci odírat a ničit důvěřivé „goje“.

Není to žádný trest, nýbrž pouhá spravedlnost z ruky velkomyslného vítěze. Jen toho lze litovat, kdo si dosud nedal práci jít po stopách drásavých zločinů této rasy, prokleté samotným Synem Božím.

Běda vám, vy milosrdní, kdyby oni zvítězili. Pak by vás stihla muka věčného šílenství v nezměrném utrpení

a pozvolném umírání, jakým dovedou mučit poražené právě jen Židé!

Sovětjudea je ponurým obrazem tohoto nejhroznějšího osudu, který chystali kolébce lidské kultury, světadílu, jehož duch řídil po staletí pokrok celého světa. Evropa byla vyhlédnutou obětí židovské pomsty.

Adolf Hitler zachránil starý svět křesťanské civilizace, nejvyšší hodnoty lidského bytí, životy národů, ohrožených smrtelným nebezpečím nepředstavitelné zkázy. Proto my, vidoucí, spojujeme své modlitby s největším díkůvzdáním, v nejhlubší důvěře v génia muže, kterého Prozřetelnost učinila zachráncem světa, pravdy a dobra!

Ukazatelem cesty k lepšímu životu, k lidské důstojnosti i cti. Věrnost Vůdci, bezmezná oddanost k průkopníku Nového Věku je výsledkem šťastného poznání, že spása nás a našich dětí, budoucnost lepších generací, příští epochy čistého a dokonalého žití a rozmachu tvůrčí mohutnosti, osvobozeného árijského člověka — je jeho dílem.

Poznání nebezpečí, které zažehnal, je první podmínkou úspěchu, v nějž doufáme, v boji o duši českého lidu, jehož včlenění do árijské pospolitosti rodící se nové Evropy je naším nejvyšším cílem.

K jeho dosažení soustředíme dobrou vůli, budeme neúprosní sami k sobě, ale také k těm, kdož stojí v cestě za dosažením této mety, kde začíná naplnění ideálů, jimž tvůrce novodobých dějin zasvětil své požehnané dílo!

(Přednáška Hugo Tuskányho: „Židovská vina na válce — aktuální rozhovor“ — 25. října 1941.)

XI.

JAK JSEM JE POZNAL V SOVĚTECH

Šéfredaktor „Moravských novin“ a „Moravské orlice“ Antonín J. Kožíšek patří k nejpřednějším českým novinářům. Jako žádný z jeho kamarádů v povolání poznal události posledních let a jejich skutečné, nezkreslené pozadí. Díky dlouholetému pobytu v Paříži a mnoha cestám po cizině — dlužno uvést několikaměsíční pobyt v rudém i Francově Španělsku za občanské války, účast na zájezdu českých a německých novinářů Protektorátu na západní bojiště a na cestě kulturních pracovníků napříč Říší, samostatnou exkursi s šéfredaktorem „Zlína“ J. Pelíškem do Dánska a Norska, jejímž publicistickým plodem bylo společné dílo těchto autorů „Sever dnes“ — hodnotí A. J. Kožíšek skutečnosti velkoryse a charakteristicky, což jeho stati přibližuje i těm nejprostším čtenářům či posluchačům. Nedávno se vrátil z cesty předních evropských žurnalistů na východní bojiště. O zkušenostech a poznatcích, týkajících se Židů v tomto prostoru, hovoří v této stati:

„Dovolte mi nejprve, abych se v několika slovech vrátil ke své přednášce z konce srpna, kterou jsem pronesl v rámci cyklu „Čech nemůže být bolševikem“ o dojmech ze španělské války. Tehdy jsem konstatoval, že v rudém Španělsku vládli Židé a svobodní zednáři. Prezident Azaňa byl zednář,

byl jím také prezident katalánské vlády Companys, nedávno odsouzený na smrt, a byl zednářem i další významný španělský politik Caballero. Kolem těchto lidí byli ovšem Židé, kteří řídili revoluci společně se sovětským vyslancem Mosesem Rosenbergem, jenž byl v rudém Španělsku vlastně nejdůležitější osobou vůbec.

Za doby mého pobytu v Barceloně vládli v hotelu „Colon", pochopitelně nejlepším ve městě, tovaryši ze III. Internacionály a z GPU. Kdo jiný jí mohl stát v čele, než zase — Žid Alfredo Herz, který ve Španělsku dlouho před revolucí zastupoval pojišťovnu „Fénix", ale jak se později ukázalo, neuzavřel nikdy ani jediného obchodu, protože účel jeho pobytu byl daleko jiný. V tom hotelu jsem byl několikrát — pro zprávy jako novinář — ale téměř všichni, které jsem tam potkával, měli ty vám tak dobře známé zahnuté nosy a skoro černošské, tmavé kudrny na hlavě. Židé byli vojenskými instruktory, ovšem na frontu je nikdy nenapadlo jít, a oni také prodávali fotografie z bojiště. Jen prodávali, protože je dělal s rizikem „goj". Anebo, že by se objevil nějaký „statečný" Žiďák na barikádách, když došlo k pouličním bojům? Chraň Bůh.

Viděl jsem barikády v Madridu i v Barceloně. Viděl jsem je taky v Oděse na cestě společně s několika předními evropskými novináři. A tu jsem si vzpomněl naráz na Španělsko. Neubránil jsem se této vzpomínce, protože přímo do očí bila nápadná podobnost ruských i španělských barikád, podobnost v zuřivých plakátech a provoláních, kterými byly ženy, starci a děti hnány se zbraní v ruce na tyto barikády, podobnost v propagandě, v chování před válkou i nyní, prostě ve všem. A chtěl by se snad někdo z vás této podobnosti divit? Chtěl by snad někdo namítnout, že není možná spojitost mezi dnešní válkou na východě a mezi občanskou liticí na Pyrenejském poloostrově před něko-

lika lety? Strašně by se mýlil, protože tu není jen spojitost povšechná, není ani zdaleka náhodná, nýbrž je tu spojitost právě taková, jako když se zločinec dopustí bídáctví na určitém místě, je spravedlností přistižen při činu, ale v nejvyšší nouzi se mu podaří utéci. Největší váha trestu dopadne na hlavy jím svedených lidí, pomocníků, zatímco on sám ve svém zločinném díle pokračuje v jiném koutě světa.

A tak je tomu i v našem případě. V pozadí nespočtu vražd a potoků krve ve Španělsku právě tak, jako v pozadí strašlivých zvěrstev, nejhroznější bídy a strádání v Sovětech je — mezinárodní Žid. Je to tak prokázané, že to nezapírá ani on sám...

Sovětské Rusko bylo dílem podvodníků, židovských šejdířů a zločinců nejhrubšího zrna. Mělo stoosmdesát milionů lidí. Ale byli to z největší části otroci vládnoucí vrstvy — židovské. Židé byli pány nad životem i smrtí. My jsme se na své cestě s nimi však nesetkali. Kdekoho jsem se tázal po vedoucích činitelích, ať to bylo kdekoliv, dostal jsem stejnou odpověď: „Nejsou tady — byli to Židi." Utekli dávno předtím, než byla vůbec situace nebezpečná.

Tak jsme se v Kyjevě dozvěděli, že téměř všichni Židé opustili město už dva měsíce před jeho dobytím. Stěhovali se náramně pohodlně. Oni jediní měli nábytek, který stál za to, aby byl stěhován. Ti ostatní všechno své trošinku cenné svázali do ranečku, hodili na káru nějakou tu peřinu — i to byl v průměrné ruské rodině přepych — nebo přikrývku, nějaké nádobí a jelo se. Páni Židé se stěhovali rychle. Všechno měli k dispozici. Kde to šlo vlakem, stěhovali se po dráze. Kde to vlakem nešlo, byla k dispozici nákladní auta. Pochopitelně, že vojenská. A kdo pomáhal při stěhování? Taky vojáci. A běda, kdyby se byl někdo odvážil pronést nějakou poznámku nebo zareptat proti

tomu, že Žid utíká a on musí na barikády. To byl „kontrarevolucionář“. A pro takového „škůdce proletariátu“, jak rudí rádi říkali v takových případech, není žádná jiná medicína než olovo.

Řekl jsem, že Židé byli na všech vedoucích místech. Ve vesnici byl předsedou místního sovětu, který vykonával jakési samosprávné funkce, Žid. Výběrčím daní, který byl osobou nad jiné obávanou, byl Žid. Úředníkem na poště byl Žid. V průmyslovém závodě vedl Žid. A šéfredaktorem taky Žid. Vedli si úžasně brutálně. Zmíním se vám o jedné příhodě, kterou jsem zažil kdesi U Žitomiru. Kolem nás se shluklo několik vesničanů. Vyprávěli o své bídě, odpovídali na dotazy velmi ochotně a živě. Najednou jako když utne. Hluboké ticho. Mně to pochopitelně zarazilo, ty kolegy, kteří se mnou byli, rovněž. Pátrám po příčině, ptám se, proč najednou jsou tak zařezaní. Jen jeden stařík mě zatáhl za rukáv a pokradmu ukázal na chlapíka snad čtyřicetiletého či o nemnoho staršího, který se šoural kolem. Žid to byl. Co na tom, říkám jim, už je konec vlády Židů. Nevěřili ani potom, kdy onen Židák byl dávno za plotem, nerozhovořili se naplno. Tak hluboce ještě působil strach na jejich mysl.

Jaký byl poměr obyvatelstva k Židům, zeptá se někdo. Judovo pokolení se soustřeďovalo spíše ve městech, protože tam se dalo kořistit a vykrádat.

Na vesnici zastávali ona místa, o nichž jsem se letmo zmínil, nebo nejvýš vedli „kooperativ“, státní to prodejnu se vším možným podle „osvědčené propagandy“, ale ve skutečnosti se zbožím jen pro ty takzvané „spolehlivé“, zatímco ostatní v posledních měsících si už ani netroufali ptát, co není, proč to není k dostání a tak dál. Ve městech byl v jejich rukou celý administrativní aparát. A pokud kde byl zaměstnán nějaký Rus nebo Ukrajinec, pak se sice

musel dřít za dva nebo za tři, ale plat měl o hodně menší než židovský lenoch a ulejvák. Mluvil jsem s rodinou, v níž byla dcera zaměstnána na poště. Sloužila s jakousi Sárou či Rebekou. Dělala stejnou práci, ale ta Sára či Rebeka měla o pět set rublů více: Bylo mi k tomu doloženo, že vzděláním se Židovka k jejich dceři nemohla zdaleka rovnat.

Všeobecným každému nežidovskému obyvateli Sovětů byly dva pocity: Nenávist proti Židům a strach před nimi. Nedovedete si představit, jak živelnými antisemity jsou například Ukrajinci. Mám za to, že za pomoci německých činitelů se parazitického živlu rychle zbaví a natrvalo.

Viděli jste skoro všichni, jaké cáry museli nosit obyvatelé sovětského „ráje dělníků a sedláků". Viděli jste v obrázcích denních listů, v časopisech i ve zvukových týdenících nešťastné děti v rozedraných hadrech. Snad se našel nějaký ten zarputilý sluha šeptané propagandy a řekl nejprve sobě a pak to trousil potají i po ostatních: „Nevěřte tomu, to ti Němci si postavili před objektiv. V Rusku mají kožišiny a znamenitá sukna. A podobně." Zaplatil bych takovému hlupákovi sám cestu, aby se podíval, jak je to ve skutečnosti. Pak by musel říci, že titíž Němci si před své objektivy vybírali naopak tvory, kteří nepatřili k nejubožejším, protože to byl obraz daleko zoufalejší.

V celé době jsem viděl jenom dva šviháky. Ale ti stáli za to. Krásné jezdecké boty, krásné tmavé kalhoty. Hedvábné košile. A bičík, pochopitelně. Byli to lékaři, Židé, v nemocnici ve Stavičevě. Tuto nemocnici vůbec nikdo nehlídal. Bylo tam asi 40 nemocných zajatců, které ošetřovali dohromady tři doktoři. Jeden z nich byl Ukrajinec, ti druzí dva židovští panáci, o nichž mluvím. Dozvěděl jsem se, že pháнové dokthoři studovali v Praze. Ano, v naší matičce Praze, která byla k nosatým individuím náramně štědrá, zatímco k vlastním, poctivým lidem se dovedla chovat macešsky.

Ukrajinec, hezky starý člověk, se v ničem nelišil od ostatních ubožáků. Rozbité boty, rozbité kalhoty, které držely na vyhublém pase jen proto, že byly svázány provázkem. Měl brýle, ale jaké brýle. Obroučky se sklíčky měl spojeny provázkem a provázek je na nose přidržoval tak, že byl vzadu ve vlasech pevně uvázán. Bylo to k nevíře, opravdu. Ale viděl jsem to na vlastní oči a ani by mě nenapadlo, abych nejen vymýšlel, ale ani přikresloval něco, o čem jsem se nepřesvědčil.

Žid a bojovník, to je něco, co se spolu dobře nesrovnává. Bylo to ostatně nejlépe vidět v zajateckých táborech. Vedle Uzbeka, Turkestánce, Čerkesa stál Kalmyk nebo kdoví jaký jiný Asiat. Byly to spíše zvířecí než lidské typy. Pohled všech byl však ustrašený, vyjádřil bych to přirovnáním s pohledem surového zvířete, které však bylo přemoženo, spoutáno a nevidí cesty na svobodu. Ale kterému jeho přemožitel nic zlého, nic zaslouženého nedělá.

A přece jsme se setkali s pohledy drzými, dokonce velmi drzými. Kdo jiný si v tamní situaci ještě mohl podržet tu hnusnou vlastnost, než zase Židé. Byli dobře ustrojeni. Zatím co ostatní mnohdy neměli ani plášť a přikrývali se jakousi papírovou pytlovinou, židovští zajatci měli téměř všechno v pořádku. Zraněn z nich nebyl nikdo, alespoň jsem zraněného Žida neviděl, ač jsem po tom právě pátral velmi houževnatě. Bylo by však žádáno velmi mnoho od „politruků“ — politických komisařů v rudé armádě — nebo od důstojníků od bolševického proviantu. Dostal jsem se do hovoru s jedním Bělorusem. Všetečně jsem se ho zeptal, jak mnoho bylo Moriců v letectvu. Zasmál se, až to vzbudilo pozornost okolo. „Žid a letec, tady opravdu všeho moc škodí...“

Žid zbraně do rukou rád nebere. Leda pistoli, aby z ní vystřelil zezadu. Ale zjistil jsem několik případů, které

mluvily proti této teorii. Židé dokonce vytvořili poměrně dost ukázněné jednotky. A jaké? Inu, ti Židé, kteří nemohli utéci, protože německá branná moc provedla jednu ze svých mohutných obkličovacích akcí, v zázemí utvořili partyzánské bandy. A bojovali proti německým vojákům, řekne si snad někdo. Ne, nebojovali proti vojákům, nýbrž přepadávali, okrádali a zabíjeli venkovský drobný lid, připravili ho o poslední špetku obilí, poslední kousek dobytka a vždycky se rychle uchýlili do hlubokých lesů. Nejprve se občanstvo samo shluklo k obraně, sáhlo ke svépomoci a vytvořilo jakési ochranné gardy. Brzy však došlo k důkladnému čištění lesních oblastí německými jednotkami a řádění band byl učiněn konec obyčejně někde u vězeňské zdi. Místní obyvatelstvo ovšem ani tak daleko nešlo, protože potrestalo lumpy, kde je prostě dopadlo.

Nejstrašnější dojem jsem si odnesl z nikolajevského vězení. Tam byly kobky o rozměrech 60 x 60 centimetrů. V nich se nedalo ani stát, ani ležet či sedět. Každý tam musel být doslova vecpán. A tak tam byl někdy i řadu měsíců. Delší pobyt končíval zpravidla šílenstvím, když nezasáhla rána ze strojní pušky. U zdi byla vyznačena místa pro oběti. Zeď kolkolem byla rozbita z nesčetných úderů olověnými kulkami. A my jsme na té zdi objevili ještě sedlou krev. To bylo v Nikolajevu. To bylo však kdekoli jinde.

Mezi všemi, kdož se pamatují na doby před bolševickým panstvím, je nepřekonatelný odpor a naděje, že přijde zlepšení. V německých vojácích vidí své osvoboditele a proto se na ně dívají více s láskou než s obdivem. Přál bych našim londýnským emigrantům pohled na tu „nenávist ruského lidu proti Němcům", o které dovedou tolik žvanit. Přál bych také všem u nás, kdož dnes ještě nejsou pevni ve své víře v lepší zítřek, zajištěný příslušností k Hitlerovu Německu, a přál bych především všem našim

dělníkům, aby si mohli udělat úsudek o tom, jak úžasný je rozdíl mezi nacionálním socialismem a bolševismem. Poznali by a dali by pádnou odpověď na otázku, kdo je větším přítelem českého národa, zda tovaryš Stalin a jeho krvaví pochopové, jež tak ohromně obdivuje Beneš a jeho loutky, anebo Vůdce a říšský kancléř Adolf Hitler. Kdo Sověty poznal bez brýlí mámení, jako jsem je mohl poznat já, musí s vděčností a úctou pohlížet k Vůdci, který Evropu a tím i náš národ zachránil před nejstrašnější katastrofou, která jej mohla potkat.

(Přednáška šéfred. A. J. Kožíška: „Poznal jsem Židy v Rusku" — z 15. listopadu 1941.)

XII.

SLOVO MAJÍ NOVINÁŘI

Mnohý český člověk se domnívá, že snad podobné psaní článků, s jakým se denně setkává ve všem českém tisku, a tedy také ostře proti Židům vyhraněné smýšlení je u nás teprve po 15. březnu 1939. Bylo by to velkým omylem a — řekněme si to hned upřímně — také přílišným deklasováním celého českého národa, chtěl-li by kdo tvrdit, že před tímto datem se u nás nenalezl ani jediný český člověk, který by židovské nebezpečí nerozpoznal a národ včas nevaroval.

Nuže, v tomto směru můžeme mít klidné svědomí, neboť tací lidé tu skutečně byli. Nebylo nás, pravda, mnoho, ba ve srovnání s masou tehdejších komunistů, sociálních demokratů, českých socialistů a těch druhých to byla jen nepatrná hrstka. Ale tato hrstka se nikdy nikoho a ničeho nebála. Co muž, to tvrdá žula. Hlásali jsme veřejně své přesvědčení, abychom ty pobloudilé probudili z hlubokého spánku, do kterého je uchlácholili zednářští hypnotizéři. Nebylo to tak snadné a lehké, jak se nám teď na to vzpomíná. Demokratičtí vládcové dovedli mistrně házet klacky pod nohy. Pro zbraně nechodili daleko a dovedli v nich být nevybíraví. Co dovedou zednářští zakuklenci, se ukázalo v nedávné době. Jejich metody byly vždy ryze židovské. Kdo se ukázal

jako ostrý protižidovec, ocitl se na indexu. To znamenalo prakticky znemožnění jakékoli činnosti. Židovské orientální rafinovanosti ve vymýšlení různých přímo sadistických opatření bylo dostatek.

A přesto jsme se nezalekli a svým přesvědčením jsme se nijak netajili. Snášeli jsme perzekuci s klidným vědomím, že židozednářské magnáty přečkáme. Málokdo nám to věřil. A přece došlo na naše slova. Vysvětlovali jsme poslání židovského národa u nás. Poslání vrcholně rozkladné a zhoubné. Pro příklady jsme nemuseli chodit daleko, ty jsme měli doma. Celé zřízení bývalé Československé republiky bylo veskrze židovské. Vždyť i její prezident byl zednářem nejvyššího svěcení s dosti značným procentem židovské krve ve svých žilách. Za toho prezidenta se vydává ostatně ještě dnes v zahraničí. Čím se drzostí liší od židovského „cesťáka", který se vrátí okny, když ho vyhodíte dveřmi?

Je pochopitelné, že tato naše činnost nezůstala dlouho bez odezvy. Bylo proti ní ostře zakročováno, neboť smí-li se v takzvané demokracii všechno, pak na Židy se nesmí sáhnout ani v tom nejmenším! A tak se to pohodlně hodilo na právní stránku a protižidovská práce byla stíhána soudně. To nás ovšem neodradilo.

Chtěl bych připomenout, že již v roce 1936 národovci svůj protižidovský a protizednářský boj precizovali deseti body, v nichž volali po zavedení árijského paragrafu i árijského vysvědčení, po označení Židů, po jejich bezohledném odstranění ze všech složek veřejného života, po označení Židů za národní menšinu, konfiskaci jejich jmění ve prospěch zlepšení sociálního stavu árijského dělnictva a podobně. Náš lid tehdy však příliš důvěřoval demokratickým lotrům, vedoucím stát do záhuby. Na nás se díval jako na hrstku bláznů, kteří mají příliš divokou fantazii.

Odbývali nás svým povýšeným: „A, prosím vás, nevěřte tomu!“ Nepokládali prostě za možné, že i oni jsou jen loutkou v rukách mezinárodního Židovstva. O tom, co Židé na našem národě spáchali, ví každý. Jsem přesvědčen, že dnes neexistuje ani jediný český člověk, který by ještě Židy bral v ochranu. A vyskytnou-li se takoví, pak je opravdu nemůžete pokládat za — české lidi!“

(Šéfred. Emil Šourek: „Co se v bývalé ČSR o Židech napsat nesmělo“ z 25. října 1941.)

*

„I s Podkarpatskou Rusí, která byla Židy důkladně zaneřáděna, míval náš bývalý stát všehovšudy asi dvě procenta židovského živlu. A tato dvě procenta na sebe za dvacet roků soustředila hodně přes 50 procent veškerého průmyslového a obchodního majetku. V posledních letech bývalé republiky se Židé drali velmi nebezpečně i do zemědělství. Ne snad, že by chtěli dřít na polích, orat, vláčet a potit se při sklízení úrody. Chtěli být velkostatkáři. A snad je ještě v dobré paměti mnohých, že z řad českých sedláků se ozývaly varovné hlasy, žádající, aby půda byla zachována výkonným zemědělcům, aby nebyla vykořisťována kapitálem a aby pracující zemědělec nebyl na své půdě jenom čeledínem v cizích službách.

Ovšem — jak poměry vypadaly — nebylo by asi varovné volání sedláků nic platné, kdyby bývalo nedošlo ke změně poměrů, a Židé, kterým se za Masarykova a Benešova režimu neobyčejně přálo, by se vedle průmyslu zmocnili také půdy. Jak to v některých odvětvích u nás vypadalo, je všeobecně známo. Nejlepší a nejbohatší doly patřily Židům

Petschekovi a Weinmannovi, generálním ředitelem Škodových závodů byl Žid, právě tak jako generálním ředitelem Vítkovických železáren. Obchod kožemi byl stoprocentně v rukou Židů, obchod papírem z 99 procent. Tak bychom mohli pokračovat od jednoho odvětví ke druhému. Je znám případ Žida, který v kaftanu a s pejzy a malým „pinglem" přijel jednoho krásného dne do Karlových Varů (Karlsbad) a za tři roky byl majitelem jednoho z nejlepších lázeňských hotelů.

Bylo mi vždy záhadou, jak tohle Židé dokázali. Není tomu dlouho, co jsme měli v novinách jeden takový pěkný a názorný příklad. Přišel do Prahy z Polska Žid a neměl v kapse ani vindru. Najal si kdesi na Starém městě malý, temný pokojíček. Na zaplacení nájemného si vypůjčil od souvěrce. Pak si koupil za babku asi metrák mosazného spájecího drátu. Drát rozstříhal, zabalil do několika svazečků a opatřil různými honosnými vinětami. Jeden drát pokřtil „Extra-fine", druhý „Extra-prima", třetí „Extra-primissima", čtvrtý „Diamant-gold" a tak dál. Obešel si několik dílen a továrniček, zavolal si vždycky stranou mistra, ubezpečil ho, že tenhle drát je docela něco jiného než obyčejný mosazný a nabídl mu za odebrání jeho značek desetiprocentní provisi. Značky byly ovšem pořádně drahé — asi za desateronásobnou cenu — a tak se náš Židáček za pět roků stal sedminásobným milionářem. Měl vilu, automobil, dceři odkázal činžák, nakonec celý ten svůj zlodějský „kšeft" za milion korun prodal jinému Židovi a uchýlil se do soukromí. Nedělal nic, vysedával po kavárnách, hrál v karty a žil si zkrátka v blahobytu.

Jedině takhle si můžeme názorně představit bohatnutí Židů. Byl to podvod na podvod a zlodějna na zlodějnu. Ostatně, nač o tom české lidi přesvědčovat. Víte, co se od rána do večera nadřete, abyste nakonec měli skromné

živobytí. Pochopíte tedy snadno, že dovede-li někdo za pár roků vydělat miliony, není to jen tak „samo sebou". Za tím musí být nějaká lumpárna. Doby se změnily. V demokratickém a kapitalistickém režimu se tyhle „židárny" kryly a nesmělo se o nich psát a mluvit. Dnes se bezohledně odhalují a také bezohledně trestají.

O tom, že se tehdy židovské nepoctivosti opravdu kryly, bych jako tehdejší oposiční novinář mohl vyprávět celé kapitoly. Židům nakloněný režim si na to udělal dokonce zákon. Dovedli na to jít šikovně a rafinovaně. To se jednoduše řeklo, že naše demokratická ústava zaručuje svobodu náboženství, že se nikomu nesmí nadávat proto, jaké je víry a tak prý docela spravedlivě — jako se nikomu nesmí nadávat proto, že je katolík, evangelík nebo pravoslavný — se nikomu nesmí vytýkat, že je Žid. O nějakém rasovém pojetí nepřipustil židomilský režim ani náznaku a každou zmínku o Židech neúprosně trestal jako „urážku náboženství" nebo „omezování náboženské svobody". Jistě se všichni pamatujete na ony bílé skvrny v novinách. Říkalo se tomu — svoboda tisku! Tato svoboda byla zaručena demokratickou ústavou. Ovšem novinář byl svobodný jenom potud, pokud byl ochoten tu židovinou prolezlou demokracii chválit. Jakmile napsal něco demokratickým vládcům nepohodlného, nevyšel v novinách článek, nýbrž tam zůstalo prázdné bílé místo. A věřte, že mnoho a mnoho těch prázdných míst zůstalo právě tam, kde bylo něco napsáno proti Židům!"

(Šéfred. Karel Werner: „Novinářova slova k židovské otázce" — z 1. listopadu 1941.)

*

„Sledujeme-li židovskou otázku důkladně a do všech podrobností, najdeme v ní úseky, o kterých většina našich lidí až dosud ani netušila, jak úzce souvisely se životem, který jsme ještě před několika málo lety prožívali. Mám na mysli především dobu „Veliké krize“, která v období 1928—35 rvala náš hospodářský život a uvrhla na dlažbu přes 800 tisíc nezaměstnaných. Tyto oběti marně hledaly pomoc, marně se nějak snažily zakotvit, aby zajistily obstojné živobytí sobě i svým rodinám. Bída mezi pracujícími, vlastně nepracujícími, rostla den ze dne. Mnozí si zoufali a utekli ze života, který vypadal tak beznadějně. Nikdo si nevěděl rady a nikdo nevěděl, jak pomoci.

Přitom však se u mnohých podnikavých jednotlivců doslova válely žoky zahálejících peněz, odsátých hospodářskému oběhu. Leč sáhnout na zahálející kapitál se nikdo neodvážil. A proč vlastně? Inu, protože to byl kapitál převážně židovský — a jak to u nás už vypadalo — všechno, co jen trochu čpělo židovstvím, bylo na výsost posvátné! Jak ostatně ani jinak za éry obou židozednářských prezidentů být nemohlo.

Možná, že někdo namítne, že dnes se všechno paušálně a pohodlně svádí na Židy. Snad i namítne: „Proč se to tedy neřeklo už tenkrát?“ Ale tato námitka by byla nejen nesprávná, ale i nespravedlivá. Už tenkrát jsme to říkali a už tenkráte jsme se o příčinách nezaměstnanosti snažili psát. Bohužel čtenář tyto články zpravidla vůbec nespatřil...

Židé hromadili svůj kapitál příznačným a osvědčeným způsobem — podvodem! Kdyby alespoň podvodem získané peníze vrátili do oběhu — ať už v podobě řádných mezd, bohatých investic nebo další mohutné výroby — bylo by to v pořádku. Co však oni udělali? Tyto ukořistěné peníze z větší části vyvezli do ciziny a zbytek uložili ve skvostech a jiném movitém majetku. Jen málokterý Žid měl pořád-

nou výrobnu. Do slušně zařízených dílen litoval vydávat peníze. A tak, když přišel pohnutý rok 1938 a zbohatlí Židé od nás šmahem odjížděli, nezůstalo po nich nic, co by mělo nějakou zvláštní hodnotu. Podle skromných statistik Židé vyvezli jen ve skvostech a valutách na osm miliard (!) korun. Že jsou to statistiky opravdu skromné a jistě spíš Židům příznivé, o tom nejlépe svědčí poslední opatření slovenské vlády, která nařídila soupis zbývajícího jmění Židů na Slovensku. Ačkoli je to už jen zbylá část — tedy nepatrná ve srovnání s původním stavem — přece 59 000 Židů přihlásilo ještě 2 560 milionů korun, přičemž uvedli, že téměř polovina těchto hodnot je ve skvostech.

Uveďme si jeden z mnoha konkrétních příkladů! Žid Popper náš bývalý stát připravil celními machinacemi za dva roky o pět milionů korun. Aby tyhle peníze vydělal dělník s třístovkovým týdenním platem, musel by pracovat 16 666 týdnů, čili přes 320 roků. Úředník s měsíčním platem 2 500 korun — tedy placený tehdy poměrně znamenitě — by musel pracovat 2 000 měsíců, čili přes 166 let! Je vám jasné, jaké to Židi u nás vydělávali závratné peníze? A to v několika málo letech. Chápete, že my musíme pracovat po celé generace, abychom vydělali částky, které takový podvodný Žiďák vydřel za pár měsíců?"

(Šéfred. Vilém Nejedlý: „Židé a nezaměstnanost" — z 18. listopadu 1941.)

*

„V životě nikoho nenapadne, aby politoval poctivého árijského dělníka, který táhne, tlačí nebo nese sebetěžší břemeno. Pracující árijský člověk je samozřejmostí. A pracující Žid

má býti výjimkou? Má-li český dělník udělat kus fyzické práce, umí se k ní pořádně postavit, chytit ji oběma rukama a pořádně ji vykonat. Žid kolem fyzické práce „tancuje“, staví se, jako by nevěděl, jak do ní a dělá při tom tak tragickou figuru, jen aby vzbudil co největší soucit neuvědomělých Árijců. Žid si umí vypočítat, kolik nešikovných hmatů musí udělat, aby si ho kolemjdoucí museli všimnout a pokud možná ho politovali.

Řekneš-li, že takový židovský tatrman zasluhuje pár pohlavků, když profanuje práci, místo aby ji poctivě vykonával, najdou se určitě ještě lidé, kteří tě nazvou ukrutníkem. Nemají pravdu. Nemusí to konečně být vždy židomilové, kdož Žida litují. Naši lidé prostě ještě nejsou zvyklí vidět Žida u práce, neboť kdybychom řekli „v práci“, bylo by to vlastně jen urážkou této práce. Všem, kdož nemohou z nejrůznějších důvodů pochopit, že Žid je za všech okolností parazitem lidské společnosti, je nutno to náležitě objasnit. Árijský dělník pracuje proto, aby si vydělal na živobytí. V posledních dvaceti letech, kdy držiteli moci u nás byli Židé a jejich kapitalističtí pomahači, toho živobytí bylo opravdu poskrovnu.

Přitom byli židovští povaleči k neuvěření drzí. Čeští dělníci neměli, kde bydlet, a proto si z vyřazených železničních vagonů, z bedniček a hlíny dělali „obydlí“. Svého času se o skalních jeskyních, v nichž bydlel náš pracující člověk, psaly senzační reportáže, jež byly doprovázeny ještě senzačnějšími obrázky. Tahle „bytová kultura“ bývalé republiky byla předmětem posměchu celého civilizovaného světa. A v téže době stavěl židovský plutokrat Petschek jeden palác za druhým a jeden luxusnější než druhý. Shodou okolností je to zase český dělník, který může dosvědčit, jak drze a nafoukaně si Petschekové počínali. V jednom z jejich paláců se postavilo schodiště ze sliveneckého mra-

moru. Když práce byla hotová, vzpomněl si Židák, že se mu slivenecký mramor nelíbí. Schodiště se zbouralo a postavilo se na přání páně milionářovo z černého mramoru. — Ale ani to se mu nakonec nelíbilo a proto se bouralo znovu. Teprve bílý mramor carrarský nalezl v očích židovského snoba jakés takés milosti.

Takové hospodaření materiálem i pracovními silami odpovídalo právě představám liberalisticko-kapitalistické židovské hospodářské soustavy. Český člověk se na to musel dívat, poslouchat rozkazů židovského zmetka a — demokraticky mlčet!

Boj proti Židům musí být tvrdý a neúprosný. Český dělník, který poznal vládu Židů v posledních desetiletích, nemá nejmenší příčiny se Židů zastávat. A také to nedělá..."

(Šéfredaktor Karel Korp: „Boj proti Židům musí být neúprosný" — z 11. listopadu 1941.)

XIII.

ROZPOR DVOU MRAVNÍCH NÁZORŮ

Každý člověk má nějaké ideály, o jejichž splnění usiluje. Každý z nás se v životě snažíme něčeho dosíci, něčeho se dopracovati. Všeobecně můžeme říci, že cílem rozumného člověka je žít, zabezpečit svůj život a zabezpečit přinejmenším stejné podmínky i potomstvu. Dosáhne-li člověk svého cíle, cítí-li se existenčně zabezpečen a dosáhne-li důchodu, odpovídajícího jeho vědomostem i přičinění, tedy spravedlivé mzdy a je-li on zdráv i jeho rodina, musí ho ovládnout pocit spokojenosti a štěstí. Ku štěstí člověka není toho věru mnoho zapotřebí. Člověk potřebuje práci, zajištěný výdělek, spravedlivou mzdu, slušné obydlí, potřebuje zdraví.

Tohle všechno mu národní pospolitost může poskytnout. Národní pospolitost může tedy rozdávat štěstí plnými hrstmi, může v nacionálně socialistickém státě uspořádat poměry tak, aby byl každý spokojen a každý dosáhl rozumných cílů života. Mluvíme o *rozumných životních cílech*. Ale ne každý člověk má rozumné cíle.

Zeptáme-li se malého chlapce, který ještě nechodí do školy, čím by chtěl být, až doroste, dozvíme se, že milionářem nebo aspoň továrníkem. Ten malý cvrček ani nemá potuchy, co to milionář nebo továrník je, ale už je

učen tomu, že miliony nebo továrny jsou jakýmsi vrcholným štěstím života, prostě ideálem. Děti jsou vychovávány namnoze ve špatných představách. Jejich máma je nevede k tomu, že život je práce, že bez práce není života a důchody že jsou rovněž jen výsledky práce. Naše nejmenší i starší děti právě tak, jako dospívající mládež, nejsou poučovány o tom, že důchod musí být zasloužen, že čím větší jsou jeho zásluhy, tím větší jsou i důchody. Mladý člověk, který vstupuje do praktického života, nemyslí na práci, nemyslí na tvrdé úkoly, které ho očekávají. Myslí spíše na to, jak by rychle získal bohatství nebo vysoký příjem bez námahy, myslí na majetek jako na prostředek moci. Tito lidé jsou pro praktický život prašpatně vychováni a buď je převychová tvrdá skutečnost nebo se dožijí trpkého zklamání. Špatná výchova měla často nenápadné formy. Byl to například na pohled neviňoučký článek ve školní čítance o „chudém hochu, který se z pouhého poslíčka stal milionářem“. Žák musel mít dojem, že chce-li něco znamenat, chce-li být řádným občanem, musí si v budoucím životě za každou cenu opatřit ohromné bohatství.

Byl tedy vychováván v mylné představě, že bohatství je vším, kdežto práce že je zde jen pro ty hloupé, nešikovné a chudé. Byl tedy veden k uctívání bohatství, k touze po majetku a k obdivu lidí, kdož majetku a moci dosáhli, prostě k obdivu takzvaných silných jedinců. „Silný jedinec“ byl modlou, byl zbožňován, i když bylo nutno přehlédnouti různé jeho vlastnosti, bez nichž by se byl oním silným jedincem nikdy nemohl stát. Jsou to zejména bezohlednost, bezcitnost, krutost a sobectví! Přehlíželo se, že silný jedinec se pohyboval vždy na samé hranici počestnosti a že by se pod přísnou lupou objevil jako člověk namnoze bezectný! Obdiv tedy patřil silnému jedinci, člověku lstivému,

bezohlednému, krutému a z přísného hlediska bezectnému. Byl to obdiv zaměřený zcela falešně…

Vylíčili jsme si takového silného jedince z hlediska mravního. Jistě vám napadlo, že jeho charakteristika se naprosto shoduje s vlastnostmi průměrného Žida. Silný jedinec je květem liberalistické zahrady a odpovídá po mravní stránce představě, kterou máme o Židu. Jak je to možné? Liberalismus prosadily židozednářské lóže. Židé jej potřebovali. — Liberalistické učení bylo shrnuto do tří hesel: „Volnost, rovnost, bratrství.“ Položme si otázku, proč vlastně Židé potřebovali volnost a jaká volnost to byla? My, lidé, se musíme spravovat určitými řády. Pořádek, který si dáváme, určuje, co smíme a co nesmíme dělat, abychom nerušili volnost svého soukmenovce. Chceme-li, aby i druzí lidé byli svobodní a volní, musíme na sebe vzít závazky, které nám ukládá řád.

Liberalismus však učil něčemu jinému, podstatně jinému. Učil volnosti jedince bez ohledu na spoluobčany. To znamená, že jedinec měl být volný na úkor druhých. Bylo to učení sobecké a Židé je potřebovali, protože to byla ona volnost, jak si ji sami představovali. Volnost silného jedince, volnost Žida a ujařmení všech ostatních.

Byl jsem čtyři roky nepřetržitě bez zaměstnání. V té době jsem měl dost času přemýšlet, co je to volnost, ona židovská volnost a co je to rovnost — rovnost mezi bohatými Židy a tehdejšími osmi sty tisíci nezaměstnanými — a posléze, co je to bratrství. Francouzská revoluce dala Židům volnost, dala volný průchod jejich sobectví, ziskuchtivosti a ukrutnosti, bezohlednosti, lstivosti a kořistnictví. Nám, pracujícím, dala jen nepřetržitý řetěz strádání, bídy a nezaměstnanosti. Nemysleme si však, že svět přijal a strávil židovský pojem volnosti. Vzpíral se židovské morálce a mravnímu úpadku. Právě v době nejhlubší krize —

v letech 1931 až 1934 — lidé najednou počali zjišťovat, že pravý původce krize tkví ve strašném mravním úpadku a hlavně v nenasytné lidské sobeckosti. Tehdy se každý neodvážil pozvednouti hlas proti židovské morálce. Židé a jejich mravy, lépe řečeno: zvrhlé mravy, byly pod státní ochranou! Rychle zapomínáme! Bude snad dobře, když si připomeneme, jak daleko šel tehdy mravní úpadek. Vzpomeňme si jen, jak tehdejší společnost obdivovala každého, kdo si rychle pomohl — i když to bylo bůhví jakým způsobem — a jak obdivovala kdejakého šejdíře, šikovného daňového defraudanta a podvodníka, jak obdivovala lidi, kteří měli styky, z nichž vyrůstaly třebas zbytkové statky, funkce ve správních radách a obchodní spojení na ministerstva. Společnost polointeligence uctívala partajnické naboby a čachráře a snažila se jim zalichotit v touze po sinekurách. Tímto mravním morem zůstal alespoň zčásti nedočten zdravý venkov a pak hlavně dělnictvo.

Zhoubnou morálku pomáhala šířit židovská anekdota. Vtip a pointa každé takové anekdoty záležely v tom, že plivla na nějaký mravní pojem, že zesměšnila sebevědomí poctivého člověka nebo poctivost samu, že se posmívala mravní čistotě v životě rodinném, že ponižovala lidskou důstojnost. Byla to mravní švejkovina a rozklad, který Židé potřebovali, aby společnost otupěla a přestala být citlivou ke způsobům, kterými Židé strhávali moc na svou stranu a kterými získávali i nesmírná bohatství a výsady. Ve společnosti, která zachovávala neporušenou křesťanskou morálku a křesťanský mravní názor, nemohli by si Židé nikdy dovolit to, co si dovolili ve společnosti liberalistické. Židé by nikdy nezískali své světové moci, protože by byli hned v počátcích zdravým veřejným míněním zakřiknuti a odkázáni do příslušných mezí. Židé vyvolali liberalistickou éru, protože ji potřebovali jako prostředí, v němž

by dosáhli světové moci a rozleptávali veřejnou morálku, protože jim překážela. Že se to dělalo záměrně a podle plánů, toho důkazem jsou mimo jiné i „Protokoly sionských mudrců“, strašná to obžaloba Židovstva.

Uvedené věty nám naznačily, že existují dvě naprosto se od sebe lišící morálky. A to křesťanská a židovská morálka. Jde o to, abychom si ujasnili, jak tyto dvě odlišné morálky vznikly. Dítě se snaží napodobit svého otce nebo svou matku, rodiče jsou mu ideálem a vzorem dokonalosti. Chlapec poctivého a střídmého táty vidí právě v poctivosti a střídmosti dokonalost, kdežto chlapec řemeslného zloděje, který se časem opíjí a před svým synem se svým povoláním netají, vidí v tátově zlodějském povolání a v jeho opilosti také jakousi dokonalost. Právě tak je tomu u křesťanské i židovské morálky. Křesťanský Bůh Otec je nám vzorem, je naším ideálem dokonalosti. Je spravedlivý, dobrotivý, milosrdný. Podle křesťanského mravního názoru se každý člověk snaží dosáhnout nejvyšší dokonalosti, nebo se aspoň má snažit. Je stvořen k obrazu božímu.

A jak naproti tomu vypadá vzor židovské dokonalosti — Jehova? Jan Rys o něm ve své knize „Židozednářství metla světa“ cituje z Talmudu tato charakteristická slova: „Přepadne-li ho zlost, jedná přenáhleně. Přísahal, že Israelité nedosáhnou života věčného, přísahy litoval a porušil ji. Jehova také lhal, aby smířil Sáru s Abrahamem, Jehova dopustil zboření chrámu, zle se prohřešil a to působí na jeho svědomí a on v noci sedí a řve jako lev z lesa Elai.“ Z dalších citátů jasně vysvítá, že Jehova, vzor židovské dokonalosti, je lstivý, záludný, ukrutný, zlostný, je křivopřísežníkem a lhářem, hřeší a má nečisté svědomí a je i úplatný. Stačí to k tomu, abychom pochopili, odkud pramení zvrhlá židovská morálka? Žid napodoboval svého Jehovu po celá tisíciletí věrně a dokonale.

Byl mstivý, bezohledný, úplatný, křivopřísežný, lhal a jednal nepoctivě, protože mu to jeho mravní názor nejen dovoloval, ale i doporučoval. Na židovskou otázku se musíme dívat i z tohoto hlediska. Židovská otázka je především problémem mravním. Nemůžeme strpět, aby židovská morálka porušovala naši veřejnou morálku, aby ji rozleptávala. Árijce můžeme poučit a napravit. Árijské národy mohou svou veřejnou morálku zdokonalit a obnovit tím, že se vrátí k základním etickým prvkům tím nebo oním způsobem. Žida však napravit nelze! To bychom museli zreformovat jejich Talmud nebo Šulchan aruch. To učinilo křesťanství.

Židé ovšem křesťanský mravní názor nepřijali a nikdy nepřijmou. Právě pro svůj odlišný mravní názor nemohou žít mezi námi. Musí být izolováni, musí být vystěhováni! Nacionálně socialistická revoluce zvedla jako první prapor vzpoury proti rozšiřujícímu se moru židovské morálky. Tato revoluce byla především revolucí proti mravnímu úpadku, který v Říši — a právě tak i u nás a téměř všude jinde — způsobilo mezinárodní Židovstvo.

Kdyby byla nedocílila více než to, co vyjádřily „Norimberské zákony", byly by její zásluhy stejně nesmírné, protože vlastními silami by asi sotva některý z árijských národů vyvázl z osidel moci mezinárodního Židovstva!

(Přednáška Josefa Hallmana: „Židé a morálka — charakteristika morálky křesťanské a židovské" — z 18. listopadu 1941.)

XIV.

ŽIDOVSKÁ OTÁZKA A JEJÍ ŘEŠENÍ

Otázka židovská je tak stará jako Židovstvo samo. Od babylonského zajetí a pokoření až k porážce Bar Kochby, přes středověká ghetta až po naše časy tu žije mezi námi národ, ovládaný nesmiřitelnou nenávistí ke všemu nežidovskému a zaujatý jedinou vůlí — naplnit slova Mojžíšova:

„Bůh dal svět Židům!“

Po celou tuto dobu — až do francouzské revoluce — nenabylo Židovstvo takové síly, aby se k tomuto cíli podstatně přiblížilo. Obrat nastal uvedenou volnomyšlenkářskou revolucí. Zde se židovský problém, v pravém slova smyslu, teprve zrodil a v devatenáctém století vzrostl na otázku prvého řádu. Toto století je obdobím židovské expanse, zrodu světového židovství ve smyslu organizované politiky a politické organizace se všemi příslušnými důsledky.

Z ghett uvolněné, emancipované a politicky zrovnoprávněné Židovstvo mistrně využilo ducha liberalismu a podařilo se mu rozdíl mezi ním a ostatními národy, spočívající na rasové přirozenosti, přenést z rasového pole na pole čistě náboženské. Tím se také podařilo otupit, ne-li zcela umrtvit rasové cítění ostatních národů a zničit tak jejich přirozený instinkt rasové sebezáchovy. Židovstvo tak nastoupilo cestu k politickému rozmachu, jakého svět nikdy předtím neviděl.

Staletá tradice a výchova generací připravila velmi živnou půdu. Duch liberalismu a ničím nekontrolované svobody umožnil cestu. Úžasný rozkvět techniky a industrialisace Evropy a s ní vznikající otázky sociální byly znamenitým předpokladem židovského úspěchu. Národní inteligence, jejíž zájem byl téměř dokonale vyčerpán a odveden pokrokem technických věd a jejíž ješitnost byla podrážděna postavením nové lidské autority, tu poprvé zradila národ. Vrhla se na nové cesty a do možností vědeckého bádání a nestarala se ani v nejmenším o osud pracovníků rukou. Ponechala takto národ bez vedení. Toho Židé jaksepatří využili. V umělém jimi vytvořeném společenství „bez rasových a náboženských rozdílů" se stali neviditelnými.

Židovstvo se zmocnilo zdánlivě proti sobě stojících, ve skutečnosti však „do ruky si hrajících" sloupů devatenáctého století: vykořisťovatelského kapitalismu a nesociálního marxismu. Tím se úplně zmocnilo hospodářského i politického života národů.

Ale toto ovládnutí by nebylo úplným, kdyby se nezmocnilo i duše a osobnosti národů. Řeky pohrdaní, Římany decimovaní a křesťany pronásledovaní Židé po celá staletí hlodali na pilířích, na kterých spočívala civilizace. Ale i zde tento názor devatenáctého století přinesl své plody. Křesťanský člověk si za tisíciletí vytvořil pevné představy o mravnosti, politice, cti, náboženství i umění a naučil se na ně dívat jako na plody obdivuhodné spolupráce Boha a nejvznešenějšího ducha, jako na nejvznešenější ideály lidstva. Avšak tu přichází Heine, Marx, Lombroso, Freund, Weiniger, Bergson, Reinach, Meyerson a Einstein, aby byli jmenováni jen ti nejvýznačnější, a nejrafinovanějšími výklady a kritikami rozkládají, popírají i strhávají do bláta všechny tyto hodnoty a ideály, které byly křesťanskému

člověku svaté a na jejich troskách šíří mor materialismu a židovského duchovního anarchismu a nihilismu.

Celá intelektuální Evropa v tomto století stanula pod vlivem židovského ducha, vědy a filosofie, jež na konec proměnily národy zbavené sebevědomí v bezkrevné kolektivy a společenství „bez rasových a náboženských předsudků". Kam to vedlo?

Jako kapitalisté Židé ovládali finanční trhy, jako zvrácení myslitelé trhy duševní, jako marxisté masy národů a nakonec se poválečnými revolucemi zmocnili v některých státech i nejvyšší moci státní. Evropa opravdu stanula pod židovským panstvím. A tak mohl anglický ministerský předseda Žid Disraeli (lord Beaconsfield) téměř před stoletím klidně prohlásit: „Svět je spravován docela jinými lidmi, než se domnívají ti, kdož nevidí za kulisy." A poválečný ministerský předseda Německa, Walter Rathenau, mohl dne 25. prosince 1909 napsat do vídeňského židovského listu „Neue Freie Presse" řádky, které nezasvěceným tak mnohé naznačují a aspoň zpola zasvěceným odhalují pozadí současného dění:

> *„Tři sta lidí, z nichž každý každého zná, vládne hospodářskými osudy pevniny a vybírá si pomocníky ze svého kruhu. Podivné příčiny tohoto zjevu, jenž vrhá do budoucího vývoje věcí záblesk světla, nelze vykládat."*

A i naše poměry, které se od oněch kolem nás nijak nelišily, ilustrují po té stránce dvě zajímavosti. V roce 1923 u nás byl vydán zákon na „ochranu republiky". Jaký ve skutečnosti byl jeho úkol a jaký vliv již tehdy měli Židé v bývalé Československé republice, vyplývá ze stati jistého pražského listu, kde Žid dr. Fuchs napsal doslova:

„Jako Robinson na ostrově provádějí Češi uprostřed antisemitského moře židovskou politiku. Žid nemá být pánem, nýbrž má ho být použito ve službě státu. Avšak české zákonodárství jde ještě dále. V návrhu zákona na ochranu republiky je antisemitismus prohlašován za čin protistátní a jeho výkon ať činem nebo slovem jest trestán jako těžký přečin.“

A druhá, stejně zajímavá skutečnost: Zatímco slovenský, tedy státotvorný živel, musil v proudech utíkat do ciziny, chtěl-li udržet aspoň holý život, proudy židovských přistěhovalců u nás nacházely nejvýhodnější existenční možnosti. Došli jsme tak daleko, že skoro veškerý obchod, průmysl a finance se ocitly v židovských rukách.

Takový byl zhruba obraz poměrů v celé Evropě. Až do 30. ledna 1933. Toto datum znamená zlom stále stoupající křivky světovládné židovské moci a zároveň také počátek likvidace židovského problému v Evropě. Dne 15. září 1935 vycházejí z říšského sjezdu německé strany nacionálně socialistické, nazvané „Říšský sjezd svobody“ v Norimberku tři zákony, známé dnes po celém světě jako takzvané „norimberské zákony“. Téměř celý světový tisk jako samozvaný mluvčí svědomí kulturního světa rozpoutal proti Říši nepříčetné útoky. Byl to přirozeně tentýž tisk, který se zapomněl ozvat a neměl ani slova odsouzení k milionům vražd židobolševického režimu v Rusku a ke statisícům obětí židobolševické revoluce v rudém Španělsku. Tento židovský a židomilský tisk ovšem „přehlédl“, že prvé zákony pro čistotu rasy nevydal nikdo jiný, než sám Mojžíš v Písmě — v takzvaném „Deuteronomiu“ v kapitole sedmé, kde stojí toto:

„Když pak Hospodin vyplení národy mnohé... a dá je Hospodin Bůh tobě, abys je políbil: Jako prokleté vypleníš je, nevejdeš s nimi ve smlouvu, aniž slituješ se nad nimi. Nikoliv, nespřízníš se s nimi, dcery své nedáš synu jejich a dcery jejich nevezmeš synu svému. Tebe vyvolil Hospodin Bůh tvůj, aby jemu byl lidem zvláštním — mimo národy všechny — kteříž jsou na zemi.“

Ptáme-li se dnes, proč tyto „norimberské zákony“ vyvolaly tak záštiplnou vlnu nenávisti celého světového tisku a co vlastně „nekulturního“ stanovily, můžeme odpovědět naprosto stručně:

„Nic více, ale také nic méně, než že poprvé v dějinách jasně řekly, kdo je a kdo není Žid. A že tak zřetelně a otevřeně vyslovily pravdu.

A vyslovily ostatně skutečnost, ke které se Židé sami Theodorem Herzlem, Mosesem Hessem, Disraelim a řadou dalších svých velkých lidí hlásí, když prohlašují, že jsou samostatným národem. Ovšem toto zjištění skutečností — učiněné někým jiným než Židem — stačilo k tomu, aby „Žid, jemuž bylo šlápnuto na kuří oko“, abychom mluvili slovy našeho básníka Jana Nerudy, „ihned zmobilizoval svědomí celého kulturního světa“.

V čem spočívá význam těchto „norimberských zákonů“? V tom, že se postavily v souhlase s nacionálně socialistickou teorií na rasový základ a tak vědecky přesně a právnicky jasně udělaly přesnou čáru mezi Židy a všemi ostatními národy. Tím totiž, že jako Roentgenovy paprsky prosvítily onen umělý kolektiv lidí „bez rasových a náboženských rozdílů“ a odkryly světu ony politické mikroby Židovstva, oddělily nemilosrdně cizí prvek, který záměrně tuto zplodinu vytvořil, aby z ní, sám nepoznán, těžil.

Tímto určením bylo umožněno řešení židovské otázky. V tom je také spatřován největší význam norimberských zákonů.

To, co v dalším tyto zákony ustanovují, není již vyvoděním důsledků z příčin, které vedly k jejich vydání. Tak například odloučení Židovstva od německého národa, zabránění opětnému míšení, to je zdůrazněno samostatným „třetím norimberským zákonem na ochranu německé krve a německé cti“ — a vymezení hospodářské sféry, přiměřené počtu židovských příslušníků a tak dále. Provedení zásad, vyslovených v norimberských zákonech, bylo realisováno ostatně řadou zákonů a nařízení zvláštních.

„Říšský sněm proniknut poznáním, že čistota německé krve je předpokladem dalšího trvání německého lidu a prodchnut nezlomnou vůlí zabezpečit německý národ pro všechnu budoucnost“, jak se praví v úvodu zákona na ochranu německé krve a německé cti, „zakazuje a trestá sňatky Židů se státními příslušníky německé nebo příbuzenské krve i nemanželský styk mezi nimi“.

Ale tento zákon zabraňuje nejen míšení a brání vzrůstu nežádoucích židovských míšenců, nýbrž je si vědom i toho, že v míšenci obíhá nejen židovská, ale i německá krev. Proto staví na roveň Němcům v tomto směru i židovské míšence s jedním židovským prarodičem a i jim zakazuje sňatky se Židy. Tím se postupně tato židovská krev rozřeďuje, tito míšenci se postupně arizují a vrací se tak zpět do lůna svého národa. Stejným zájmem je nesen také takzvaný zákon o zdravém manželství z 18. října 1935, který s norimberskými zákony tvoří nedílný celek. Jeho účel a poslání nám vyplyne z důvodové zprávy, kde se praví:

„Národně socialistický stát vidí v rodině zárodečnou buňku rodu i národa. Proto má být manželství zakázáno zejména tehdy, je-li již napřed obava, že manželství, které má být uzavřeno, je ohroženo chorobou spojenou s nebezpečím nákazy nebo že vznikne potomstvo dědičně chorobné."

Jen ten, kdo zná konečné cíle světového Židovstva, pochopí, proč ono svým světovládným tiskem rozpoutalo zběsilé útoky. Neboť již z tohoto stručného nástinu vidíme, že vůdčí myšlenkou uvedených zákonů nebyla jen nutná potřeba potřít nebezpečné záměry Židovstva, nýbrž ve stejné míře též ochrana rodiny, krve i zdraví národa.

Tyto jako opravdový maják ukazují cestu ostatním národům. Platí to i o nás. Jestliže u nás byla opatřením říšského protektora vyřešena židovská otázka po stránce hospodářské i politické, musí český národ sám dořešit tuto otázku po stránce české krve a české cti. Ovšem ani nejlepší zákon není nic platný, není-li věrně a poctivě plněn. Ani nejlepšími zákony by židovská otázka nebyla vyřešena, kdyby ony zákony nevešly do krve a do duše nás všech. Železnou nutnost spravedlivého boje proti Židům prostě musí pochopit každý, každičký Čech.

Události zatím připouštějí jen cestu právnického oddělení Židů od těla ostatních národů, tak jako to učinily norimberské zákony v Říši a po jejich vzoru vydané zákony v jiných oblastech. Jestliže však Evropa má být oproštěna úplně a jednou provždy od židovského vlivu, pak bude zapotřebí, až to poměry dovolí, aby se židovský národ po svém dvoutisícovém ahasverském bloudění světem vrátil k půdě a práci, jako žijí ostatní národy.

Jsem přesvědčen, že takový den jednou přece jen přijde a že se naplní slova z projevu říšského vedoucího Alfreda Rosenberga z 11. června 1939 v Trevíru:

„Židovská otázka bude pro Německo a Evropu teprve tehdy úplně vyřízena, až nebude v Německu a v Evropě ani jediného Žida.“

(Přednáška JUDr. Al. Galuse: „Židovská otázka a její řešení“ — rozbor právní — z 21. října 1941.)

*„Jsme jeden lid, jsme jeden národ.
Klesneme-li, staneme se revolučním proletariátem,
poddůstojníky revolučních stran.
Stoupneme-li, stoupne také strašná moc našich peněz.“*

(Theodor Herzl)

„Musíme podkopat víru, vymýtit z ducha nevěřících i principy o Bohu a duši a nahradit tyto ideje matematickými výpočty a materiálními tužbami. A když jsme masy oloupili o jejich víru v Boha, byla do stoky hozena veškerá autorita. Stala se prostě veřejným vlastnictvím a zmocnili jsme se jí…“

„Nejasný pojem svobody umožnil nám přesvědčit masy, že vláda je jenom obchodvedoucím pro vlastního pána země a že tento obchodvedoucí může být vyměněn jako pár rukavic. Masy se tak nabaží nepřetržitých změn ve vládě, změn, které jsme mezi nevěřícími sami způsobili, když jsme podkopávali jejich státní zřízení. To nám umožní, že pak od nás přijmou vše.“

(Protokoly sionských mudrců)

8
EDICE RETRO

ISBN 978-80-88021-04-9
9 788088 021049

gm guidemedia